Hvad Kærlighed formaar!

FORTÆLLINGER
FOR
UNGDOMMEN
AF FRU
ALFRIDA
BAADSGAARD.

ILLUSTREREDE
AF
ERIK
HENNINGSEN

KJØBENHAVN
H. HAGERUPS FORLAG
Hovedkommissionær for Norge: H. ASCHEHOUG & Co.
TRIERS BOGTRYKKERI (G. L. LIND & NUMA FRÆNKEL)

HVAD KÆRLIGHED FORMAAR!

FORTÆLLINGER FOR UNGDOMMEN

AF

FRU ALFRIDA BAADSGAARD.

MED ILLUSTRATIONER AF **ERIK HENNINGSEN.**

KJØBENHAVN.
H. HAGERUPS FORLAG.
TRIERS BOGTRYKKERI (G.L.LIND & NUMA FRÆNKEL)
1899.

INDHOLD.

Side

Jomfru Inge og Røverne 5
Stakkels lille Willy 29
Gravrust 52

Jomfru Inge og Røverne.

I det Herrens Aar 1178 — levede der ovre paa Falster en Lehnsmand med sit eneste Barn, en Datter paa 18 Aar; Inge hed hun og hun var hans Øjnes Lyst. Inges Moster Lone — bestyrede Huset. Kai Pedersen, der var Søn af Præsten Jesper Pedersen, der blev radbrækket ovre paa Rygen, da han for 10 Aar tilbage i Tiden forsøgte at indføre Kristendommen, var fra den Tid optaget i Lehnsmandens Hus. — —

Tiden gik.

Inge var nu en ung dejlig Jomfru, og Kai en prægtig Ungersvend — og begge vare de — efter den Tids Begreber — vel forfarne i Læsning og anden Kundskab.

Fra Morgen til Aften havde de nu været sammen fra ganske smaa — og altid hed det »Aah Kai — pluk den Frugt til mig,« eller »Aah Kai! vil du age mig til Skovbakken« eller — »Kai, vil du roe mig en Tur ud til Fugleøerne« — aldrig bad hun den anden Skriver — eller de unge Riddere, som gæstede hendes Hjem, og som alle bejlede til »skøn Inge«, som hun kaldtes — om at hjælpe sig, — nej, altid Kai og Kai og atter Kai.

Intet Under altsaa, at Lehnsmanden en Dag fik den Tanke, at de to vist mente at blive Mand og Viv — ligesom da de var smaa, og da det jo ingenlunde var et passende Parti for hans skønne, fornemme Datter, kaldte han hende til sig og talte saa lunde: »Hør nu, Inge, min kjære Datter, du er nu 18 Aar og udi den Alder, hvor man giftes bort; mangen god Riddersmand har allerede anholdt om din Haand — mit Barn.«

»Det har jeg aldrig hørt noget om, min kære Fader,« udbrød Inge forfærdet.

»Jo! seer du, mit Barn, de haver skikket Bud til mig — og anholdt om din Haand.«

»Aah, Fa'er! maa jeg blive her hos Dig altid; jeg kan ikke lide disse Riddere, de ere saa vilde, ikke een af dem er mig til Behag.«

»Hvem er dig da til Behag, lille Inge?« og nu saae Faderen skarpt paa Datteren, der dog ikke slog Øjnene ned, men kun rystede paa det søde Hoved og sagde troskyldigt:

»Ja, Fa'er! jeg veed det ikke selv — men jeg holder saa meget af Dig, af Kai og saa vor gode Ole Præstemand — andre gode Mænd kender jeg ikke.«

»Ja! ja! mit Barn,« — sagde Lehnsmanden beroliget — »ja! ja! saa venter vi til »en Riddersmand med Hjælm og Sværd af mig din Haand og Mund begær« — som der staar i den gamle Kæmpevise« — smaalo Faderen og gik velfornøjet ind paa Skrivestuen.

Men skøn Inge hun gik stille ud i Abildgaarden; der satte hun sig under et blomstrende Kirsebærtræ, hun foldede Hænderne i Skødet, lænede Nakken op mod Stammen og saa drømmende op i det hvidblomstrede Træ, der dryssede sin Snee ned over hende, og hendes Tanker fløj saa viden om.

»Hvor det man være skønt og herligt at elske,« hviskede hun hen for sig — »skønt og herligt at blive elsket; »ja! kommer han, den Riddersmand — da vil jeg vorde hans«, saadan staar der jo i Visen« — og saa sang hun hele Kæmpevisen — alle 28 Vers.

Hendes klare, rene Stemme lød nu hen over den hele Abildgaard — og mangen Bondemand og hans Viv stod stille ude paa Landevejen for at høre »Jomfru Inges Englerøst«, som de altid sagde.

I Kirken om Søndagen, da var det den Stemme de alle sammen rettede sig efter.

Der var idag ogsaa en Anden — der stod som fastnaglet derude paa Landevejen, saalænge Sangen varede. Det var en høj, rank, harniskklædt Ridder, som stod der med Haanden i Siden. Hovedet var løftet og de brune, mørke Øjne stirrede op i Luften. Han var helt bedaaret af Sangen og hørte og følte ikke andet end den.

Nu taug Inge; — han sukkede dybt — sænkede Hovedet og saae sig spejdende om.

Var det en Drøm! — Hvem var hun, der sang saa skønt.

Han spejdede ind i Abildgaarden, men tætte Graner skjulte det indre af den.

See! derhenne var et lavt Sted i Stengærdet! i et Spring var han ovre — sagte gik han frem mellem Granerne; nu stod han i Udkanten af Granhegnet og saae et græsbevokset Stykke Jord, hvor der stod blomstrende Frugttræer.

Henne under et hvidtblomstrende Kirsebærtræ sad en Skikkelse — saa fin, saa lys og saa dejlig — var det virkelig et Menneske?

Det gyldne Haar faldt i rige Bølger ned over Nakken og Skuldrene — kun fastholdt af et lyseblaat Baand.

En hvid Vadmels Kjortel, baldyret med en lyseblaa Bort forneden og for de vide Ærmer — faldt i bløde Folder om hendes yndige, unge Skikkelse.

Et stort Sølvkors hang i en Sølvkæde omkring hendes Liv — og Hænderne laa foldede i Skødet.

Hendes Hud var saa fin og lys som Æbleblomstens Blade, og Øjnene — ja, Øjnene var jo som Himlen — saa rene og saa blaa, det tyktes Ridderen, der stod som fortryllet ved dette Syn.

Inge sad og saae op i Luften og anede ikke, at der var nogen, der saa paa hende, men pludselig kom en sort Hund farende, da sænkede hun Hovedet og mødte Ridderens Øjne.

Nu var det hende, der sad som fastnaglet, hun bare saae og saae.

Der stod jo han, som hun havde sjunget om — ham Ridderen i det blaa Harnisk — hvor han saa mandig ud, tænkte hun, og hvor skøn! det var jo ham, hun havde drømt om — og ventet paa, at han skulde komme.

»Hvem er I, skøn Jomfru? aldrig har jeg hørt skønnere Sang, og aldrig har jeg set skønnere Kvinde, og jeg har dog seet mangen fager Jomfru før.«

»Jeg hedder Inge« — nu rejste hun sig op — »og Munkene i Klosteret har lært mig at synge.«

»Hedder I Inge! skøn Inge!« — han kom nu nærmere — »hvor

BMsc.

I sang underskønt — jeg gad gerne høre saadan Sang paa min Borg — saa blev det saavist strengt at drage bort i Ledding.«

»Vil Ridderen ikke ind at hilse paa min Fader, Lehnsmanden« — og nu var Inge atter sig selv og huskede paa sine Pligter.

»Lehnsmanden! saa Lehnsmanden er Jer Fader. Godt at jeg fik høre Jer Sang, skøn Inge — nu kan Alt vende sig til det Gode.«

»Hvad mener I, Hr. Ridder?«

»Aah! jeg mener saavist intet — men lad mig dog endnu en Gang høre Jer dejlige Stemme. Jeg troer, jeg bliver et bedre Menneske derved.«

»Ak nej! først maa I tømme et Velkomstbæger, Hr. Ridder — saa byder gammel Skik,« og nu gik Inge rolig op imod Huset, fulgt af den sorte Hund — som venligt slikkede hendes Haand.

Ridderen fulgte hende ikke straks, han peb i en Fløjte — og lidt efter brød en lang, mørk Væbner frem gennem Granerne.

Ridderen sagde ham sagte en Besked — Svenden studsede — og stod saa og saae længe efter sin Herre, som nu fulgte Jomfruen ind i Huset.

»Ho ho! saa Vinden blæser fra den Kant — ja! saa vender vi Skuden en lille Stund« — saa smed han ærgerlig sin laadne Hue paa Hovedet og slentrede bort gennem Granhegnet.

„Den blaa Ridder".

»I skal være mig velkommen, »Ridder Blaa«,« sagde Lehnsmanden venligt, da han stødte sit Sølvbæger med den skummende Most imod Ridderens — »ja, sandelig skal I være mig hjertelig velkommen. Det skal være herligt at høre nyt fra Hove, og høre om, hvorlunde det staar til med Hæren.«

»Ja! — ved Hove kommer jeg ej saa gerne, jeg færdes helst paa Havet med mit Vikingeskib — og kan vel gavne Landet paa den Vis ogsaa.«

»Om I kan! ja vel! paa den allerbedste Maade — for nuomstunder færdes her jo saa mange Sørøvere omkring i Farvandene, at Landet trues over al Maade, selv vi paa denne fredelige lille Ø kan godt vente en skønne Dag at se Sørøvere gaa i Land her — og saa Gud naade Kvinder og Kirken — for vi Andre hytter os vel nok.«

»Gud forbyde det, Fa'er« — sagde Inge blidt, »nej nu, da den kristne Tro spredes over hele Landet, — saa kvæles Hedenskabet og saa bliver det lysere Tider for Landet! — ej sandt! Hr. Ridder?«

»Jomfruen har saa vist Ret — men der vil dog gaa lange Tider førend en vild Viking bøjer Nakken for en Munkekutte — nej, skal Noget bøje en Mands Sind — da maa det være Kvindesmil — Kvindesang og Kvindetale — saa mener jeg skøn Jomfru, og I maa nu atter synge en af de gæve Riddersange for mig.«

Inge smilede glad — hentede sin Luth og sang saa om den »vilde Ridder Rolf« — der blev lænkebunden af »skøn Estrids« gule Lokker — og blev hende en fuldtro Ridder.

Den Fremmede — der havde taget sit Harnisk af — sad nu der i en mørkeblaa Klædeskittel, med sømbeslaaet Læderbælte om Livet og højrøde Benklæder, der sluttede tæt om Benet. Nu var han en hel anden Person — langt mere venlig og mild.

Den ene Arm støttede han paa Knæet og saa lod han sin Haand langsomt glatte hen over sin laadne Ven, Rolfs Hoved — men Øjnene, de dybe brune Øjne, veg ikke fra Inge — der nok saa frejdig sad og sang — og ikke havde mindste Anelse om, hvem egentlig den Fremmede var — kun at han var den Ridder, hun havde ventet paa — ham, hun havde drømt om — ham, hun vilde elske og tilhøre for hele Livet.

Der blev sjudet og der blev baget og braset udi Stegerset — og Præsten Ole og hans Hustru blev budne til Middagsgildet og den arme Kai Jespersen maatte agere Mundskænk ved Bordet — og det var intet Under at Haanden rystede saa saare, da han iskænkede den røde Most for den Fremmede — thi han maatte jo se paa, at »skøn Inge« — hans Inge — hans Legekammerat — hans eet og alt, at hun kredensede Bægeret for Ridderen og samtidig saa ham ind i Øjet med saa megen Kærlighed, at den arme Kai blev aldeles svimmel derved.

Om Aftenen maatte Inge atter sjunge. Ude i Abildgaarden sad de saa — og Maanen belyste de to lykkelige unge Mennesker, som vekslede Ord og Blikke, og til Slut et varmt Haandtryk, der sagde mere, end Ord.

Den næste Morgen mødtes de Unge atter — og atter blev der sjudet og braset og atter blev der sjunget og leget Tavlebord, og efter Middag vandrede Inge med sin Fader og Ridderen ned ved Stranden og foreviste ham alt, hvad som seværdigt var paa Øen.

Lehnsmanden, der nu vidste, at Ridderen ejede en stor Borg paa Nordsiden af Møen og næsten hele den nordlige Del — der den Gang var en Ø for sig, — ønskede intet hellere, end at se den Fremmede som sin Datters Bejler.

Trende Dage blev den Fremmede som Gæst hos dem — og da han saa bød Farvel — følte de Alle, at der maatte siges noget.

Den »blaa Ridder« greb da Ingers Haand og sagde bevæget:

»Inge! Jomfru Inge! vil I vente paa mig — vil I vente paa mig, til jeg kommer tilbage fra et Togt, som jeg haver givet mit Ord paa at anføre? — Ingen uden I, Inge, —! ingen uden I skal blive min Hustru, — skal blive den, der byder paa min Borg! — dog veed jeg ej, naar jeg kommer tilbage, — ej heller om jeg nogensinde kommer tilbage — men ved Svante — ved — ved min Ære og Tro — lever jeg, da henter jeg Eder — saavist Eders Fader da vil give sit Minde dertil.«

»Ved Gud jo! ingen kan være mig en kjærere Støtte for mit eneste Barn end netop I — »Ridder Blaa« — og vil Gud kommer I nok ad Aare og henter min Datter med Sang og med Spil.«

Inge stod og saa lige ned for sig — men med et lagde hun sit lille Hoved ind mod Ridderens Skulder og hulkede heftigt.

Den stærke, haarde, stolte Ridder blev urolig, — han løftede Inges Hoved og saae hende ind i de taarefyldte Øjne og Udtrykket i hans Ansigt var dybt bevæget.

»Inge! — Inge! — jeg kommer aldrig igen — for nu veed jeg, at jeg elsker jer over al Maade — derfor kan jeg nu ikke bedrage Eder. Jeg er Hedning, Inge, jeg er Viking og Røver. — Jeg troer paa Svantevit og vil aldrig bøje Knæ for en Præst eller Munk. —

I er for god for mig, Inge, — det føler jeg nu — I har heelt forhekset mig, Inge! — Jeg kom hertil Øen for at røve og plyndre, mine 3 Skibe laa skjulte omme bag Skovpynten.

Da jeg kom hertil for at spejde, — da hørte jeg Jer Sang — og I tog mig fangen, Inge. Jeg sendte min Væbner bort med Bud om at lade mine Skibe sejle over til min egen Klint, og vente paa mig der.

Nu drager jeg paa Vikingetog — røver og plyndrer — brænder og skænder, fordi saadan vil mine Svende — de vilde Busser ovre fra Møen — men — nu veed jeg, at jeg blev et bedre Menneske, om I blev min — kære Inge — at jeg aldrig — aldrig fanger Lykken mere.«

Saa slog han heftig Armene om Inge, — knugede hende til sig, — som vilde han aldrig, — aldrig mere slippe hende og styrtede saa bort gennem Granlunden — medens Lehnsmanden stod aldeles maalløs og saa efter ham. —

Men Inge strakte begge Armene ud og raabte fortvivlet:

»Bliv! bliv! jeg vil jo følge jer! — jeg vil!« og saa segnede hun om i sin Faders Arme.

Lehnsmanden raabte og kaldte i sin Hjerteangst, og Kai kom løbende og bar Jomfru Inge ind i Stuen og lagde hende paa Løjbænken.

Han havde hørt alt, — den stakkels Kai, han havde staaet ved Bislaget bag Humlerankerne.

Nu laa hun der hvid og bleg; — forsigtig lagde han en Pude under hendes Hoved, badede Panden med Krusemyntevand, som altid stod paa Bordet, alt imedens han stille hviskede:

»Inge! Inge! min kæreste Inge — hvad har man gjort ved Dig! hvad har de dog gjort ved Dig, min lille Inge.«

Lehnsmanden derimod — stod henne ved Bordet med Haanden i Siden; den anden Haand drejede og vred i det stride Overskæg — saa det knasede mellem Fingrene.

Sætte efter ham — straks, — lade ham fange, aah nej! nej! for Inges Skyld — nej! Lade ham løbe! — lade ham sejle hjem og saa melde alt til Kong Valdemar? Nej! nej! nej! for Inges Skyld — nej!

»Jeg lader, som om intet er sket, — det er det klogeste,« tænkte han til Slut — og derved blev det, — og nu først vendte han sig til sin Datter.

Hun sad oprejst og støttede sit Hoved i Haanden — og saae saa drømmende og fortvivlet ud, at Faderen blev dybt rørt, greb hendes Haand og sagde mildt:

»Naa! naa! min Skat! tab nu ikke Modet, se til at glemme ham; han er Dig ikke værd! se bare til, at Du kan glemme ham — den! — den! Røver! — den Hedning!

Taarerne løb ustandseligt ned ad Inges blege Kinder; hun sad og saae lige ud med et stillestaaende Udtryk i Ansigtet. Saa hviskede hun hen for sig: »Glemme! glemme ham! Ja! jeg vil se at glemme ham! glemme alt!« saa skjulte hun Ansigtet i sine Hænder og hulkede heftigt.

»Ret saa, lille Inge! ret saa! glem ham, glem det Hele! ej heller

taler vi til en Moders Sjæl om ham; om hans Besøg. Vel Inge? vel Kai?«

»Til ingen nævner jeg, hvem han var! det sværger jeg,« sagde Kai alvorligt, lagde Armene overkors paa Brystet og bøjede Hovedet.

»Ingen skal vide hvem »den blaa Ridder« er — det sværger jeg«, hviskede Inge, men Taarerne faldt mange og tunge ned fra de søde bedrøvede Øjne.

I de første fjorten Dage efter denne Begivenhed gik Lehnsmanden om som paa Gløder.

Saa han til sin Datter, da mødte ham et blegt Aasyn med rødgrædte Øjne.

Saae han til Kai, den ellers saa muntre, livsglade Kai, — da mødte ham et Aasyn saa blegt og forstenet, som om han gik mod Døden; og Moster Lone — den milde, venlige Kvinde, — hun gik nu stille om — med betænkelige Miner.

Da hændte det, at der kom Bud fra Roskilde om, at Lehnsmanden havde at møde der hurtigst muligt, og han drog straks afsted.

Moster Lone var glad ved at se Inge gaa saa rolig omkring og passe sin Dont.

Men Inges Ro var kun tilsyneladende, thi i sit inderste Hjerte var hun ligesaa bedrøvet som før — men en Tanke stod fast hos hende — en Tanke modnedes mere og mere, og det var:

»Jeg rejser over til Møen og seer hans Borg, nu medens han er borte paa Togt. —

Maaske, — maaske kan jeg omvende ham til Kristendommen! — Maaske kan jeg aabne hans Øjne for det grusomme i Hedenskabet — og maaske jeg saa kan vorde hans Viv!

»Jeg glemmer ham dog aldrig! aldrig glemmer jeg hans dejlige brune Øjne! aldrig glemmer jeg hans gode Smil, aldrig vil jeg ophøre at elske ham.«

Hun kaldte nu Kai ud i Abildgaarden og der, — hvor de som Børn havde leget Mand og Kone, — der satte de sig nu ned paa en Mosbænk og saa aabnede Inge sit Hjerte for sin trofaste Barndomsven, og bad ham om at blive hendes Følgesvend og Vejleder i dette vovelige Foretagende.

Kai sad som en Billedstøtte og hørte paa denne Bekendelse; pludselig rejste han sig op og sagde med bævende Stemme:

»Jomfru Inge, det ske, som I lyster; aldrig skal jeg svigte Eder; — jeg takker Gud for at I betroede Eder til mig og ikke drog ene over til — til ham.«

Efter Middagen bad saa Inge Moster Lone om Lov til — den næste Dag at gæste et Næstsødskendebarn, hun havde derovre paa Møen; saa nær laa Gaarden, at man kunde se Solen blinke i Ruderne derovre.

Moster Lone gav villig sit Samtykke, naar blot Kai vilde følge Inge, thi ene kunde en Kvinde ikke gaa ti Skridt i de ulovlige Tider.

Inge fyldte nu en Pose med gammelt Linned, Plaster og Bind, samt lægende Balzam og Urter, som hun havde fra Klosteret, hvor hun havde lært at behandle Syge og Saarede.

Hendes Tanke var denne:

»Han kan komme hjem, saaret og lemlæstet, saa vil jeg pleje ham — og vil Guds Moder staa mig bi, kan jeg maaske redde baade hans Legem og hans arme Sjæl;« hun følte en varm inderlig Glæde ved den blotte Tanke og ikke et Minut kom den Frygt op i hende:

»Du kan blive mishandlet og dræbt af hans vilde Svende« — nej, kun Tanken om at gjensee ham, redde ham — kun den opfyldte hendes rene Sjæl.

Den næste Morgen tidlig vandrede de to Unge da af Sted. — Kai med en fyldt Madpose over Skulderen.

De gik Haand i Haand, som de saa ofte havde gjort som Børn, og da de kom til det Vand, som den Gang adskilte Møen fra Falster — og som den Gang kun var to Alen bredt, da gik de trøstig ud paa det Gangbræt, der var lagt over Vandet, og vandrede saa videre ind paa Møen; ved en Vig laa en god Roebaad.

»See nu, Kai, nu tinger vi denne Baad, og saa roer vi udenom »lille Møen«, hen under »store Møen«, ikke sandt, Kai?

»Ridderen har beskrevet mig, hvordan han lægger til ved en Bro, der er dannet af 100 store Stene — saa store, som smaa Bønderhuse — sagde han i Spøg; og er vi først der — skal jeg nok finde Vej op af Klinten mellem sølvbladede Daffner og Vedbend — og jeg ved med Vished, at Gud er med os — Kai.«

Saaledes skete det da, — og de roede ufortrødent begge to.

Da Klokken var to var de naaet hen til de hundrede store Stene, og her steg de saa i Land og æntrede nu fra Sten til Sten, — trækkende Baaden efter sig langs med den halsbrækkende Bro.

Da de naaede Land, trak de Baaden op, vendte den om, og saa satte de sig ned bag ved den og spiste for tredie Gang af deres Madkurv, alt imedens Vor Herres dejlige Sol skinnede paa dem, og det stille, klare Vand.

»Hvor her er skønt,« udbrød Inge uvilkaarlig, seer du de dejlige sølvbladede Træer der hænger ned over Kridtklinten, — det er som han beskrev mig det; men nu tør vi ikke tøve længere, min Ven.«

Da de naaede Stien, som førte op ad Klinten, saa saae de betænkeligt opad; det forekom dem umuligt at komme derop igennem det vilde Krat.

Langsomt vandrede de dog opad, og opad og opad — og lige langt tyktes dem, at der var tilbage.

Ofte maatte de krybe over paa andre Klippestykker, naar Kildeløb havde gjort Kridtet for slimet til at staa fast paa — men endelig — endelig var de oppe — oppe i en Skov, — hvor kun en enkelt smal Sti slyngede sig fremad.

Inge lyttede. »Hys, Kai! hørte du ikke noget? hys, mig tykkes, det er Aareslag! hys! hør!«

Kai lyttede, saa løb han hen til Kanten af Fjeldet og kiggede ned; han kom angst tilbage. Ak! ja! Jomfru Inge, — der nærmer sig et Vikingeskib med røde og hvide Sejl. — lad os skynde os — det er sikkert Røverne, der vender hjem.«

Nu vandrede de utrætteligt fremad, — og efter en Times besværlige Gang i den bløde, fugtige Skovbund, stod de pludselig i Udkanten af Skoven, — og see! — der nede i Dalen omgiven af en Grav med Vand, — der laa Ridderborgen.

Stor og smuk var den — bygget af røde Sten med Taarne og Tinder — og en statelig Vindebro, som førte over Graven.

»Hvor den Borg er smuk! det er hans! — lev nu vel, Kai, nu maa du forlade mig, — men om trende Dage eller saa — maa du atter stevne hid, og vi skal da mødes igen, hvis Guds Moder vil bevare os! Lev vel! lev vel;« han trykkede et Kys paa hendes Haand; Inge ilede over Dalstrøget op til Vindebroen og her kom en stor sort Hund

farende imod hende med Halen i Vejret — og parat til at styrte sig over hende — men pludselig kendte den hende igen, og foer glad op af hende, der jo havde fodret den i de trende Dage, den var hos dem.

»Rolf! Rolf! min kære, gode, trofaste Rolf.« Og Inge lod den overslikke Hænder og Ansigt.

»Gid Alle vilde tage saa vel imod mig, som du, du gamle Rolf — saa var det ingen Sag.«

Langsomt og forsigtigt gik hun over Broen og saae sig spejdende om — men der var ikke et Menneske at opdage. Nu stod hun i Borggaarden — men! store Gud! hvad var dog det? hvad var det for en skrækkelig Figur, der stod henne under et højt, ildrødt Trætag, der blev baaret af fire røde Træsøjler?

Et Uhyre — bemalet med spraglede Farver! et Hoved med 4 Ansigter — et til hvert Verdenshjørne. Skrækkelig saae dette Billede ud med de stive, grønne Øjne, og de hvide Tænder. Sort, tjavset Haar hang ned under en Guldkrone, og to tykke Træarme struttede ud til hver Side — parat til at kryste sine Offere — tænkte Inge — der nu rystede over hele Legemet af bare Angst og Uhygge.

»Det er Svantewit! o! Gud, og den Stenblok med Øksen og Kniven, det er Offerstenen.

Der er Blod paa Stenen, — Menneskeblod — o! Gud! hjælp mig nu, for nu er jeg ved at tabe Modet.«

Hun sneg sig langsomt fremad — langs med et højt Murværk og naaede hen til Borgen; gik sagte op ad de fire, høje Stentrin, som førte op i Forhallen, hvortil den store jernbeslagne Dør stod aaben.

Intet Menneske var at see — men — jo! nu hørte hun Nogen gaae ovenpaa.

I gruelig Angst saae hun sig om.

»Hvor! hvor! skulde hun krybe i Skjul.

Rask aabnede hun Døren til et af de store Egetræs udskaarne Skabe, som dækkede hele den ene Væg i Forhallen, men lukkede den lige saa hurtigt — thi det var fyldt med Sække, fyldte med — ja — vel sagtens ranet Gods — og der var ikke mindste Plads for hende. I det sidste Skab var der nogle Sengeklæder — her krøb hun hastig ind, tog Nøglen af og trak Døren tæt til.

Rolf gøede og skrabede paa Døren for at komme ind til hende,

men hun holdt fast i en Krog, der var i Døren — og stod saa og rystede af Angst for at blive opdaget, fordi Hunden gøede saadan.

Nu hørte hun dem atter gaa ovenpaa — og nu — nu — kom der Nogen ned af den gamle Egetræs Trappe, der knagede under et Menneskes Fodtrin.

»Aah, Guds Moder, staa mig nu bi i min Nød,« — bad hun inderligt, — og see, i samme Øjeblik foer Rolf ud af Døren, — over Gaardspladsen — hen over Vindebroen; gøende, og i rasende Fart satte den afsted med Tungen ud af Halsen.

I det Skab, hvori Inge stod — var der et Vindue ud imod Gaarden; hun kiggede ud, og saae nu, at der ovre ved Enden af Skoven kom en Skare udrustede Krigere frem; varligt gik de over det høje Dige og varligt gik de over den mosede Enggrund; nu saae hun det — de kom to og to — bærende saarede Kammerater imellem sig.

»Gode Gud! om det nu var ham, der var saaret, maaske død! og Inge vaandede sig af Angst.

Endelig kom de over Vindebroen, hvor Rolf tog imod dem med vilde Hop, — langsomt kom de nærmere — nu var de ved Døren — og nu saae hun paa Dragten, at det ej var ham — men en fremmed, lemlæstet Kriger.

Der kom nu flere og flere, og alle blev de lagt ned ud i Forhallen.

Hun hørte saa en skingrende Kvindestemme, der raabte:

»Sidsel! kom her med Bolstre til de Saarede — men rap Dig dit Utyske.«

Nu blev der aabnet Skabe, og hun hørte dem slæbe og tumle — hun hørte ogsaa Jamren og Klage af de Saarede.

Der blev nu med en Haand raget uden paa Døren til det Skab Inge var i.

»Nøglen! din Skarnsterne! hvor er Nøglen? din kristne Hund! — Skaf den — eller dit Blod skal flyde for Svantewit.«

»Vi brækker Døren op« — hørte hun en raa Stemme sige — og nu sank hun i Knæ paa Puderne derinde af bare Angst.

Et højt Skrig lød der ude i Hallen, og saa saae hun en Kvindeskikkelse fare hen over Gaardspladsen og op til Vindebroen.

Det brogede Hovedsæt faldt af hende, og det lange sorte Haar flagrede for Vinden; store Guldringe glimtede i hendes Øren.

»Min Søn! min Søn!« raabte hun og styrtede sig hulkende henover en Saaret, som blev baaren af fire harniskklædte Mænd.

»Gaa til Svovlpølen, Kvinde! I dræber jo Jer Søn,« og den ene af Mændene sparkede til den ulykkelige Moder, der tumlede baglænds om, men dog hurtig rejste sig — og gik saa stille, hulkende ved Siden af Baaren med sin Haand om Sønnens blodige Haand.

Inge aandene næppe af bare Angst.

Uvilkaarlig greb hun til Krogen paa Døren som om hun vilde ud, men hun betænkte sig.

Nu var de inde i Forhallen — nu hørte hun Moderen hulke:

»Huno! min Søn! lever Du! Huno! saa atter Hulken. Saa hørte hun hvordan de løftede den Saarede — men hun kunde intet se — nej, det holdt hun ikke ud.

Sagte aabnede hun Døren paa Klem og saae nu, at de alle vendte Ryggen til, og var optagne af at faa Rustningen af deres Høvding, som laa med blodig Pande og lukkede Øjne.

Langsomt lod hun sig glide ud af Skabet, satte Nøglen sagte i — og lod sig saa glide henimod Gruppen langs med Skabene.

Pludselig løftede hun begge Armene i Vejret og raabte med høj Stemme:

»Den Herre Jesus sender mig for at frelse Jer Søn.«

Alle vendte sig bestyrtede om, og Hunos Moder blev aldeles maalløs ved dette uventede Syn. Denne fine, blege Kvindeskikkelse i den hvide Vadmelskjortel, og med det store Sølvkors i de oprakte Hænder — gjorde et dybt og ærefrygtvækkende Indtryk paa denne raa Kvinde — der rejste sig op fra Sønnen og strakte Armene bedende ud imod Inge.

»Frelse min Søn! kan I det?«

Inge knælede nu ned og tog fat med — og saa let og behændig gjorde hun alt, at de raa Røvere ærbødig veg til Side og lod hende raade.

»En Seng!« bød Inge med fast Røst — »men hernede — han taaler saavist ej at bæres op af Trapperne.«

»Her! her! her er en Seng til min Søn!« og Moderen aabnede en Dør ind til et rummeligt Kammer — hvor der stod èn stor Himmelseng.

»Tag nu fat med — men langsomt«; selv tog Inge fat under den Saaredes Arme, og nu gik det Fod for Fod gjennem Hallen.

Snart laa Huno i Sengen, og Inge trak sagte det svære Silkeomhæng bort og tog saa og klippede Ærmet op paa den Syges Kjortel — trak det lempelig bort og se, der var det værste Saar; et dybt Hug som af en Økse i Overarmen.

Nu kom det hende til Gode alt det, hun havde lært i Klosteret, og omhyggeligt udvadskede og forbandt hun det svære Saar; saa varsomt og kyndigt gjorde hun det, at Hunos Moder greb en Flig af hendes Kjortel og kyssede den ærbødigt.

Nu kom hun til Pandesaaret — og her klippede hun ubarmhjertig de lange sorte Haarlokker af — rakte dem hen til Moderen, der modtog dem i sine rystende Hænder.

Roligt og stille syslede hun om den Syge, og en Time senere laa han der saa hvid om Kind — med Bind om Hoved, Bind om Armen; nu knælede Inge ned og bad højt en Bøn for den Syge.

Derpaa aabnede hun et af de store Vinduer og lod den rene, friske Sommerluft strømme ind i den beklumrede Stue.

En højrygget Stol satte hun hen til Sengen, saa tvang hun lempelig Hunos Moder ned i den og sagde hviskende:

»Nu maa I vaage her over Eders Søn, og saa snart han vaagner, giver I ham af denne Styrkedrik med denne Ske.«

Inge tog nu en Flaske op af sin Taske og gav den og Skeen til den Syges Moder — der nu var saa from som et Lam.

»Nu gaar jeg ud og hjælper de andre Saarede.«

»Tak! Tak! hvem I saa end er! Tak for hvad I har gjort for min Søn, Svantevit velsigne Eder derfor! men — de andre Saarede er Krigsfanger næsten allesammen — lad dem ligge — de skal dog offres til Svantevit i Morgen — før kommer min Søn sig ikke.«

»Det forbyde Gud!« udbrød Inge forfærdet. »Nej, det maa ej ske! det er Mennesker ligesom vi — og de skal hjælpes! — og hvis I offre dem — da vil saa vist Eders egen Søn blive et Offer for Døden.«

Moderen slog Armene over Hovedet og stønnede højt:

»Nej! nej! ikke ham! ikke ham! jeg har kun ham tilbage.«

»Saa! stille! stille! gode Moder — I vækker jo Jer Søn — og her

er Søvnen den bedste Lægedom, ved Jesus milde Naade — frelser vi ham nok.«

Saa gik Inge stille ud i Forhallen, og her øvede hun den samme Kærlighedsgerning imod de arme Krigsfanger.

Da hun var færdig, — gik hun ud i Stegerset og toede sig ren, — thi hun saae fast ud som om hun havde slagtet, saa blodig var hun.

»Giv mig nu Mad og Drikke«, bad hun mildt, og en ældre Kvinde ilede frem med alt hvad som styrkende var — og saa bøjede hun sig ned og kyssede Sølvkorset.

»Jeg hedder Sidsel og jeg er Kristen! en gammel Eremit har lært mig om Jesus Kristus. I otte og tredive Aar har jeg været her — jeg blev fanget og ført hertil — og har været Amme for Huno — den gode Dreng. Hans Moder fordærver ham og forguder ham; hun er Hedning, hun er fra Rygen, men Hunos Fader var en Kristen Ridder, som hun fik tilbage til Hedenskabet.

To Sønner er dræbte i Vikingefærd, saa nu har Hunos Moder kun denne ene tilbage.

Jeg veed hvem I er, skøn Jomfru, for Huno fortalte mig om Eder, og om hvorlunde Eders Sang bedaarede ham, og at han saavist hellere var bleven og holdt Brudefærd med Eder; de vilde Svende, dem maa han lystre, ellers troer jeg saavist de slog ham ihjel.«

»Veed hans Moder noget om mig, og om Hunos Fart til Falster?« spurgte Inge spændt.

»Nej, skøn Jomfru! — Huno har ikke Fortrolighed til sin Moder — og hun er saa vild og ilter som en Kat — han gaar helst af Vejen for hende — men gamle Sidsel — hende har han Fortro til — og jeg har fortalt ham mangt et skønt Billede fra Kristendommen.«

»Offrede Ridderen Mennesker førend han drog ud dennegang i Ledding.«

»Nej! Jomfru Inge! denne Gang vilde han ikke selv offre — han kastede Kniven fra sig og løb bort over Vindebroen med Hænderne for Ansigtet. — Jeg troer saavist, at han tænkte paa Eder — Jomfru Inge — thi saalunde har han da aldrig teet sig før.«

»Den kære! kære Ridder! sagde Inge bevæget — Gud holde sin Haand over ham.«

Sagte listede nu Inge sig ind i Kammeret til den Syge der laa i en fuldkommen Dvale.

»Gaa nu til Hvile gode Moder«, bad Inge blidt, saa skal jeg vaage over Jer Søn i Nat.«

»Gaa nu — hviskede Inge«, og den vilde Moder var afvæbnet; sagte gik hun ud af Døren, idet hun nikkede til Inge, der satte sig i Stolen ved Sengen.

Hun støttede Hovedet mod den høje Ryg og foldede Hænderne i Skjødet; hun var træt, aah — saa dødtræt af legemligt Arbejde og aandelig Anspændelse; hendes Øjne hvilede med dyb og inderlig Kærlighed paa Hunos blege Ansigt — men lidt efter lidt faldt de til — og hun sov trygt og længe, og drømte om sit Barndomshjem. Aftensolen lod sine sidste varme Straaler gaa heelt ind i Kammeret — den skinnede paa den Saaredes Pande — og lagde sig som en Guldglorie om Inges lyse, krusede Haar. Længe havde hun sovet — Solen var forlængst dalet — og Maanens blege Lys faldt dæmpet og bredt ind gennem Vinduet og henover Gulvet. Inge vaagnede ved at noget koldt og vaadt rørte ved hendes Haand.

Det var Rolf, der stak sin Snude ind i hendes Haand — den syntes, at nu havde hun sovet længe nok.

Hun slog Øjnene op og sukkede dybt — Søvnen havde styrket hende; mekanisk klappede hun dens sorte Hoved — saa saae hun over paa Huno — men — store Gud! sad han ikke der oprejst i Sengen og stirrede paa hende med vidt opspilede Øjne og et kridhvidt Ansigt.

Sagte rejste hun sig op — gik hen til ham og lagde ham varsomt ned, — tog hans kolde Haand i sin, og klappede blidt hen over den med sin varme, bløde Haand, og den Syge lukkede Øjnene.

Saa badede hun hans feberhede Pande, og strøg de sorte Haarlokker bort fra Tindingen.

Pludselig strakte den Syge sin Haand ud, greb Inges Haand og holdt den saa fast — som vilde han aldrig mere slippe den. — »Inge! er det Jer?« hviskede han.

»Ja! det er Inge! jeg er kommen herover for at pleje Eder gode Ridder.«

De store, mørke, brune Øjne søgte nu Inges — og længe, længe saae han ubevægelig paa hende — saa gled der et lykkeligt Smil hen-

over hans Ansigt; han sukkede dybt og faldt saa atter hen i Dvale, men Haanden holdt han fast paa — og det varede længe før Inge nænnede at drage den til sig.

Saadan forløb Natten — der kun blev afbrudt ved Lyden af de støjende Krigsfolk, der aad og drak den ganske Nat — men Huno hørte slet intet deraf, han sov.

Saaledes forløb trende Dage og trende Nætter — uden Forandring — og først den 3die Nat indtraadte den haabede Bedring, og Inge følte med Vished og Glæde, at nu var Faren overstaaet.

Da det dagedes den 3die Nat, traadte Hunos Moder ind i Kammeret. Hun stod aldeles fortvivlet og saae paa Sønnens feberhede Aasyn, hun kyssede hans brændende hede Hænder, hun jamrede og hun sukkede:

»Svantevit! Svantevit! Du skal faa tvende Krigsfanger hver Dag — om du saa vil helbrede min Søn — hører Du, Svantevit!

»Det forbyder den milde Jesus —«

»Hvem er den Jesus, Du taler om? Jeg kender ham ikke! han er ikke saa mægtig som vor Svantevit — men — Svantevit fordrer Blod! Blod! — og det skal han faa — før kommer min Søn sig heller ikke — seer I da ikke, hvor Feberen raser i ham og tærer paa ham? Nej! jeg veed det bedre! Blod skal der til — og jeg vil nu gøre alt rede til Offringerne.«

Hun gik skyndsomst ud af Døren — men Inge vred sine Hænder i Fortvivlelse ved Tanken om Menneskeoffringer — hun vidste, at de brød Ryggen itu paa de levende Mennesker, og saa lod dem ligge med et Knivstik i Brystet og forbløde sig; i Timevis kunde disse Ulykkelige leve.

Sørgmodig gik hun hen og aabnede et Vindue. Den friske, rene Morgenluft strømmede ind til hende — lige hen til Sygesengen og luftede op i det tunge Omhæng, og svalede Hunos hede Pande.

Inge saae ud over den dejlige Sø, som laa udstrakt for hendes Øje, med Skov rundt omkring — og hun tænkte »hvor her er dejligt,« men saa løftede hun i Bøn sine Øjne mod Himlen — og da saae hun, at den var mørk overtrukken og truede med Tordenskyer.

»Det bliver Torden«, sagde hun til sig selv, og Tanken foer da straks hjem til hendes kære Fader — til ham, som hun altid plejede at ty til, naar det tegnede til Uvejr — og som altid beroligede hende, der rystede af Angst i Tordenvejr. — Nu! hvad ændsede hun nu Vejret! Nej!

hendes Tanker arbejdede nu for andre; sig selv havde hun nu ej Tid at tænke paa.

Den Syge vaagnede — raabte paa Poul og Rolf og slog om sig med den raske Arm. Han raabte, at nu kom Svantevit med Stanitkas Fane over sig — nu skulde de sejre.

Inge lagde vaade, kolde Omslag paa Hovedet og lidt efter blev han rolig — aabnede Øjnene og sagde:

»Inge! aah Inge! er I der! — nu er jeg karsk, hører I, Inge — nu føler jeg mig karsk, og I faar give mig noget at leve af; nej! nej! I maa ikke gaa fra mig! nej! Sidsel kan bringe mig noget.«

Men Inge tog det store Sølvkors og lagde det mellem Ridderens Hænder — saa sagde hun alvorligt:

»Siig! Herre Jesus hjælp mig af min Nød.«

Den Syge saae tvivlende paa hende, men hun gentog det — og saa sagde han nølende:

»Herre Jesus, hjælp mig, om I kan.«

»Jeg vil blive eders Hustru for Gud og Menneskene, om I vil afsværge Svantevit og tro paa den milde Jesus.«

»Ja! Inge! Alt hvad I siger og troer er det ene rette — og jeg har alt længe haft Mistvivl til — Svantevit, og han fordrer altid Blod.«

Inge kyssede hans Pande, gav ham en Lægedrik, lagde Puderne til Rette under hans Hoved.

»Sov nu, Huno! min allerbedste Ven! sov nu! naar I atter vaagner er I heel rask — vil Gud det.«

Han lukkede atter de trætte Øjne i og sov ind med Smil om Mund og Inges Haand i sin.

En halv Time senere sad hun endnu i samme Stilling — hans Søvn var i denne Krise saa uendelig kostbar, at hun ej havde nænnet at drage sin Haand bort.

Pludselig kom der et bragende Tordenskrald; Huno vaagnede og slap hendes Haand — men da han saae, at Inge endnu sad der, saa sov han atter ind.

Nu rasede Uvejret med stor Voldsomhed og Tordenbragene blandede sig med Rolfs Tuden og de Saaredes Jamren ude i Forhallen. Lyn fulgte paa Lyn. Hvad mon de gjorde ved de Saarede derude, siden de jamrede saa meget?

Inge gik derud og blev saare ulykkelig, da hun saae dem slæbe en af Fangerne tværs over Gulvet henimod Døren.

»Lad ham i Fred!« og Inge løftede atter begge Armene i Vejret med Korset i Haanden, »rør ham ikke! den Herre Jesus forbyder det! — saa vist som I elsker Eders Herre saa skaan denne Stakkel, og Guds Straf vil komme over Eder, om I dræber ham.«

»Svantevit fordrer det saadan,« vovede en af Stridsfolkene at sige.

»Svantevit er magtesløs imod den Herre Jesus.«

»Svantevit er den stærkeste!« raabte Hunos Moder.

Et voldsomt Lyn og et bragende rullende Tordenskrald drønede nu over Borgen.

Inge sank i Knæ, og de vilde Karle tumlede om.

En mægtig Flamme slog op ude i Gaarden; den slog op henne ved Svantevit — og da Inge forfærdet rejste sig og saae ud — se da laa Gudebilledet splintret derude, og det høje, røde Trætag stod i Flamme.

»Se nu min Guds Almagt,« sagde hun højtideligt, og nu rejste Karlene sig en for en — og da de saae at deres Guddom laa splintret af Lynet — da saae de med Ærefrygt paa den blege Jomfru i den hvide Kjortel og som stod der for dem med Korset løftet højt mod Himlen.

»Tro nu paa den mægtigste Gud! tro nu paa den, der knuste Eders Guddom! og tro nu paa den kærlige Jesus, der ikke fordrer Blod — aldrig, aldrig, mere Blod!«

Og hun berørte hver især med Korset, og de bøjede Hovederne og stode overvundne af ham — »**den Stærkeste**«.

Hunos Moder der havde slaaet Hænderne sammen over sit Hoved og var sunken næsegrus ned — hun foer op, da hun saae det røde Trætag brænde.

Stille tog hun mod Korsets Berøring og stod og saae saa tvivlraadig ud.

»Kom nu med ind til Jer Søn, kære Moder, og se saa, at min Gud er god og har husvalet ham.«

Inge tog Moderen ved Haanden og førte hende ind til Huno, og Folkene gik efter hende og stod i Døren og saae hen til deres elskede Herre og Høvding.

Huno rakte nu Moderen Haanden og sagde med sagte Stemme:

»Moder! jeg troer paa Jesus — den milde Gud! jeg tror ikke mere paa Svantevit, han duer saavist ikke.«

»Han ligger splintret ude i Gaarden! vor Herres Lyn ramte ham,« sagde Inge.

Huno saae undrende paa Inge.

»Ja saa! er det muligt! ja saa er vi da fri for ham,« sagde han helt lettet.

»Hør Moer, Inge veed alt bedre; du skal kun høre efter hvad hun siger, saa bliver alt godt.«

»Ikke tale mere nu« — truede Inge, men hun lod dog Folkene gaa ind — en for en hen at række deres Høvding Haanden, og saa fjernede de sig med glade Miner, de havde jo nu selv seet, at han kom sig.

Da Uvejret havde raset i trende Timer, klarede det op — og da saae man med Undren, at hvad der var tilbage af hele Gudebilledet og Træteltet — det var kun det Jernstativ, som havde været bag ved det røde Trætag og baaret det. — Men! — hvor mærkeligt — dette Jernstativ dannede et stort sort Jernkors!

Højt knejsede det over de hvide Marmorblokke som havde været Grundstenen til Gudebilledet, og Solstraalerne spillede i de store Regndraaber, som sad overalt paa det ru Jernkors, og det glimtede og glittrede med Lysperler, og Røverne og Moderen stod i stum Forbauselse og saae paa den Forvandling.

Dette var atter et Kors — ligesom det Inge havde ladet dem bøje sig for, og det var altsaa Jesus — ham den stærkeste Gud — der havde ladet dette Kors blive staaende.

Ja! nu maatte de da tro — nu havde de jo Syn for Sagen.

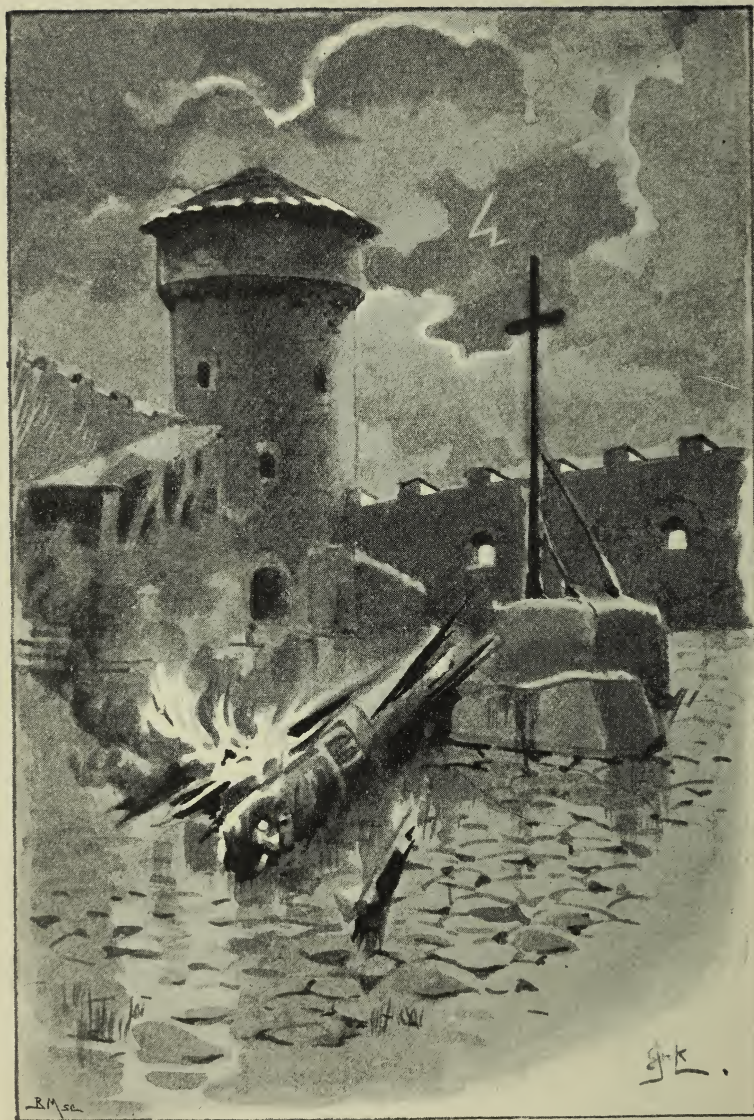
Der kom nogen over Vindebroen; hvem mon det var? Rolf sprang glad op af ham.

»Hvor er Jomfru Inge? vil hun følge hjem med mig nu,« spurgte vor Ven Kai med stor Angst.

»Jomfru Inge plejer min syge Søn, og hun har lovet at blive her til han er karsk.«

Kai saae bestyrtet ud — sagde saa stille:

»Ja saa! — kan jeg dog faa hende i Tale?«

»Vel kan I det! kom med mig go'e Karl,« og Hunos Moder gik nu stille og værdig foran Kai ind i Borgen.

Nu var hun saa mild, hun var tæmmet af Sorg og Angsten for at miste Huno og saa af Glæden over at beholde ham.

Kai blev ført ind til Inge og Huno.

Stor var Inges Glæde over at gense Kai, det tyktes dem begge som var det trende Uger og ikke trende Dage — siden de skiltes ad.

»Sig til Fader og Moster Lone, at før min Fæstemand kan undvære mig — før kommer jeg ikke hjem, og da kun for at ordne alt til min Brudefærd.«

»Min Inge! min Fæstemø!« hviskede Huno rørt, han holdt saa fast paa hendes lille Haand.

Denne lille, hvide Haand, der saae saa svag ud, og som dog havde styret — og nu for bestandig skulde styre den vilde Røver og de raa Karle.

Paa Falster.

Lehnsmandens Skræk, Forbauselse og Glæde var saare stor, da han erfoer om Inges Hændelser, og da Kai berettede om, hvorlunde hun vandrede om mellem de vilde Karle og Hunos Moder, der havde Øjne som en Ugle, da undredes han saare.

Moster Lone udbrød rørt:

»Guds Almagt er stor, han har nu lagt saa meget i den Barnehaand og den Barnesjæl. saa det jo næsten er et helt Mirakel.«

»Det er hendes store Kærlighed, der udretter alt,« sagde Lehnsmanden bevæget.

Hjem.

»Der er Skibet, Hr. Lehnsmand! raabte Kai hæsblæsende, han kom løbende fra Stranden, hvor han vist de Snese Gange havde været hver Dag for at spejde efter sin kære Inge.

»Mit Barn! mit Barn! aah Gud ske Tak at hun endelig er her, der kommer hun — aah hvor karsk og sund hun seer ud, Gud ske Tak for det,« og saa fik han to bløde Arme om sin Hals, og et taarevædet lille Ansigt op til sit skæggede Ansigt.

»I være velkommen Ridder Huno — og I, Fru Sigbrit — velkommen i Guds Navn — og Herren føre alt til det bedste,« og saa vandrede de allesammen op til Lehnsmandens Gaard, og her kom Moster Lone; hun slog Armene om Inge og sagde dybt rørt:

»Mit Barn! mit søde Barn!« det var alt, hvad hun kunde sige for Graad og Glæde.

Treugersdagen efter stod den skønne og fromme Inges Bryllup med Ridder Huno fra Hunosøegaarden.

Dagen før Brylluppet kaldte Inge Kai hen paa Mosbænken, og saa takkede hun ham dybt og inderligt for, hvad han havde været for hende hele hendes Levetid — og bad ham saa fra Ridderen og hende selv om, at han vilde følge med dem, og vorde deres Gaard- og Husstyrer og saalunde skete det ogsaa; — det, der tyktes Kai saa saare lykkeligt — at han altid skulde være om og værne om sin dyrebare Inge.

Til Brudefærden kom mangen brav Riddersmand og mangen dydsiret Riddersfrue, og alle kappedes de om at vise den fremmede Ridder stor Venlighed og stor Ære, og at forsikkre ham om, at de vilde berette om hans Omvendelse til Kong Valdemar, som saa vilde blive saare glad derved.

At det denne Gang var en ædelbaaren Jomfru, der havde omvendt Hedningerne, var jo en stor Mærkelighed — og allermærkeligst var det jo — at Jomfru Inge havde været ene, ganske ene om denne Færd — og at hun ej havde brugt Ild eller Sværd — som Kong Valdemar gjorde, men kun **sin store Kærlighed.**

Ruinerne af »Hunosborg« findes endnu paa Møen ved Hunosøen.

Stakkels lille Willy.

Det var første Gang, at vi tilbragte Sommerferien ved Stranden; første Gang at vi fik Lov til at ælte om i det hvide, bløde Klitsand, kravle op ad de stejle Sandskrænter, lade os rutsche ned ad dem, for saa at blive begravede til Knæene af det dejlige, dejlige Sand.

Det var første Gang, vi fik Lov til at sjoppe ud i Vandet, og første Gang vi badede i Kattegattets Bølger.

Alle andre Sommerferier havde vi tilbragt i Onkels hyggelige Præstegaard, hvor store Lindetræer dannede et Lysthus saa mægtigt, at vi kunde holde Bal inde under dem; i Præstegaarden, hvor Frugttræerne maatte bøje deres Grene helt ned mod Græsplænen af bare Ydmyghed over al den velsignede Frugt, de bare.

Intet Sted havde vi tilbragt saa lykkelige Timer, saa vi vare ængstlige for, hvordan det vilde gaa i denne Sommerferie, da Sygdom i Præstegaarden forhindrede vort Besøg der.

Strax Dagen efter vor Ankomst herop havde vi en uendelig Glæde, og det var, at vor kære Fætter Waldemar kom over til os.

Ti Aar havde han været borte, ovre i Amerika, nu kom han for at gense sine Søskende og Familie og skulde blive i en Maaned.

Han længtes saa inderligt efter Danmark og efter sit Barndomshjem, der blev lukket for ham, da hans Fader og Moder døde i samme Aar.

Vi Børn elskede ham og hang efter ham, der var saa munter og livsglad og kunde fortælle de mest forbausende Ting der ovre fra.

Hvordan Dagen fløj for os, vil jeg ikke beskrive, men et vil jeg

fortælle, og det er, at hver Dag ved Eftermiddagskaffen fik vi Allesammen en Historie af Fætter Waldemar, og saa interessante vare disse Fortællinger, at alle de fremmede, der boede i Kroen, flokkedes om Kaffebordet for at faa Lov til at høre med.

En Fortælling gjorde især et dybt Indtryk paa mig, det var en Beskrivelse om

„stakkels, lille Willy“.

Fætter Waldemar fortalte.

Da jeg for 15 Aar siden bosatte mig i Pittstown, som ligger 40 engl. Mil fra New-York og er knap saa stor som Roskilde, saa følte jeg mig saa uendelig ene og længtes saadan efter mit Barndomshjem, efter Eder, Onkel og Tante, og efter mine Søskende.

Derfor sluttede jeg mig ogsaa inderligt til nogle Familier, og den ene af disse var fra Frankrig. Manden ejede en Conserves Fabrik og sendte aarlig Tusinder af henkogte Ananas til Europa og blev derved en rig Mand.

Lykkelige og glade vare disse to elskværdige Mennesker, rigtige Franskmænd; lette, muntre, fikse og livlige, og vi havde mange muntre og interessante Ture og Fester sammen.

Et manglede dem i deres Hjem, i deres Lykke, og det var — et Barn. Dog, da de aldrig havde kendt den Lykke før, var Savnet ikke saa stort.

En Dag kom dog pludselig den kære Gerome farende ind i min Forretning og foer mig bogstaveligt talt om Halsen og raabte:

»En Dreng! en stor, dejlig Dreng! Aah, Madonna været lovet! »Mary« er saa lykkelig! o! en Dreng, en Dreng.«

Jeg sagde ligesom Mr. Copperfield: »Hvad er en Dreng?«

»Vi har faaet en Søn! hører De! en Dreng!«

Saa foer den lille, vævre og lykkelige Mand ud af Døren og ud i Byen.

En halv Time senere vidste hele Pittstown, at der var kommen »en dejlig Dreng« hos Geromes, og hele Byen glædede sig derover, for de »franske«, som de bleve kaldt, vare saa almindelig afholdte.

Ja, det var nu ogsaa en dejlig Dreng, maa I tro, og jeg kom til at elske det Barn, det gjorde nu forøvrigt alle, hvem der bare saa ham

Var han Forældrenes Afgud, var han det ikke mindre i hele Byen.

Han lignede Napoleon som Barn, men mere blød og from og elskelig saa han ud.

Hele Sommeren var han ude i den lille Have, der gik fra Butiken og lige hen til mit Hus.

Enten kørte han derude med sine smaa Træheste, eller ogsaa sad han paa sin Gyngehest, eller han var i Lysthuset og skar med en gammel Sølvfrugtkniv Blade, Bær og Gulerødder i smaa Stumper.

»Maj lave Conserves, maj læppe Papa og Mama! maj sød Deng!«

Saadan pludrede han hele Tiden, naar man spurgte om, hvad det var, han dog foretog sig.

En Dag havde jeg siddet over en halv Time ude i Lysthuset hos Willy og leget med ham.

Jeg havde været i New-York, og derfra medbragt en Æske med Huse og Træer, som jeg saa maatte stille op for ham i lange Gader og Alléer; i en anden Æske var der alle Slags Dyr, det var nok en »Noahs Ark«, fordi der baade var Giraffer og Gæs, Elefanter og Duer, Hjorte og Svin, ja alle mulige og umulige Dyr var deri.

»Du stal dille de dore Huse op, Ondel Wamar; vil du dille dem i Akker li'som en Dade?«

Jeg adlød ham, og han kyssede mig hvert Øjeblik, og slog de smaa, buttede Arme om Halsen paa mig.

Her holdt Fætter Waldemar op at fortælle, han sad og saa saa inderlig bedrøvet ud, og der var Taarer i Øjnene.

»Ja! De maa undskylde mig, men jeg elskede det Barn, og det skærer mig i Hjærtet at tænke paa ham.«

Han dampede lidt paa Cigaren, tog en Slurk Kaffe, og saa fortalte han videre.

Da jeg begyndte at stille Dyrene op, skreg han næsten højt af Glæde og kaldte: »Mama! Papa! tom aa se!«

Hans lille trivelige Moder kom ogsaa straks et Svip ud af Butiken, da netop alle Kunder var gaade, og hun slog Hænderne sammen af bare Forbauselse og raabte:

»Nej! vil man se! vil man se! store Huse! Dyr og Mennesker! men Willy dog! hvad har Du faaet, sødeste Barn!« Saa tog hun hans

lille sortkrøllede Hoved mellem sine buttede, hvide Hænder, saa ham dybt ind i Øjnene og kyssede ham saa et, to, tre »Smækkys«, som hun leende sagde.

Hun anede ikke, at det var sidste Gang, hun kyssede sin dejlige Dreng.

Der kom nu nogle Kunder ind i Butikken og hun kyssede paa Fingeren til Drengen og raabte halvt inde i Butikken »Min dejlige Dreng! min søde Willy!«

En halv Time blev jeg siddende hos mit Gudbarn, og jeg morede mig saavist lige saa godt, som han gjorde; for det var henrivende, yndigt, at se hans store Glæde og høre ham pludre.

»Gudfaer! Gudfaer! nu stal du dille dem alle sammen til en dor, dor Stov; alle dem Tæer! alle Tæerne, saa tommer alle dem vilde Dyr og æder Manden, aa, Tonen; aah nej; aah nej! dem ette æde dem, dem tøsse dem allesammen,«

Saadan pludrede han og viste derved sit bløde, gode Sindelag, at ingen maatte blive gjort Fortræd, men Alle have det godt.

Klokken var halv et, da jeg kyssede Willy og sagde: »Nu gaar Gudfader med sin store Hund ind i Skoven, for Gudfader skal ud at købe Brænde til naar Vinteren kommer.»

»Aah, nej! Gudfa'r blive her hos Willy.«

»Det kan jeg ikke, min egen Dreng, men i Eftermiddag skal jeg komme ind til dig igen; men Trofast maa gerne blive hos dig, imedens Gudfader gaar.«

Jeg gav nu min store, hvide Pudelhund Ordre til at blive hos Drengen, men da der pludselig kom en stor, fremmed Hund ude paa Gaden, saa glemte den Optugtelsen og foer som en Rasende ud efter den anden Hund, og snart var de mig ude af Syne.

Jeg maatte gaa, da jeg Kl. 1 skulde være ved Skovauktionen, og da Willy forstod, at det var fuldt Alvor, rakte han forretningsmæssigt Munden til Kys.

Jeg trykkede et Kys paa hans Pande, og havde Taarer i Øjnene, da jeg gik fra ham, jeg led nemlig saadan af Hjemve i de Dage, og kunde ikke taale at sige Farvel til nogen.

Fætter Valdemar drak noget af sin Kaffe — pustede Cigarrøgen langsomt i Vejret og tørrede noget bort af Øjnene.

»Ja! De maa undskylde min Rørelse, men jeg kan næsten ikke taale at tænke, endsige tale om de Begivenheder, men har jeg nu begyndt, saa vil jeg ogsaa fuldende.

Da jeg Kl. 4 kom tilbage til Byen, saa jeg at hele Befolkningen var paa Benene.

Da de opdagede mig, kom de løbende hen til mig.

»Petersen! Petersen! hvor er Willy! har De set Willy!

»Willy er forsvunden!

Jeg stod som en Støtte og hørte paa alt dette og fattede det ikke.

»Willy er forsvunden, han sad i Haven og da Fru Gerome kom med deres Middagsmad derud, saa var han der ikke.«

Forvildet saa jeg mig omkring; saa løb jeg, lige til jeg naaede mine Venners Hus.

Inde i Butikken sad Fruen opløst i Graad, medens flere Nabofruer stod om hende og Politimanden talte højt.

»Gudfa'er! Gudfa'er! raabte den fortvivlede Kone, da hun saa mig, foer op og faldt højt grædende i mine Arme.

Vær nu rolig, Kære! vær rolig! hvor er Gerome?«

»Ude i Westskoven at søge om Willy, fem Mand er med ham; aah! Madonna, Madonna staa mig bi! de har røvet mig mit Barn!« Og nu sank hun hulkende ned paa en Stol og skjulte Ansigtet i Hænderne. Nu først fik jeg ordentlig Besked, Politimesteren fortalte roligt:

Klokken tre Kvarter paa et var en høj, mørkhaaret Farmer inde i Butikken og købte henkogte Ting, betalte dem, og bad Fruen, der var ene, om at pakke det godt ind, han kom saa om et Kvarter igen og hentede det.

Saa gik han, og Fruen pakkede og pakkede og satte saa til sidst den store Pakke ned paa Gulvet ved Døren, gik saa hen og kiggede ud i Haven, og da hun ikke saa sin Dreng der, mente hun, at han var gaaet over i Køkkenet til Pigen.

Derpaa gik Fruen ind igen i Butikken og raabte ud til Pigen, om Willy var der.

»Nej! der var ingen Willy! saa lod hun en af Pigerne komme ind i Butikken, sagde hende Besked om Pakken og den mørke Mand, og

gik saa for at søge om sin Dreng, der vel var ovre hos Naboerne at faa Slikkerier.

Glad og rolig gik hun smaanynnende over Gaden, kiggede ind til Bagerens og spurgte om Willy.

»Han er ikke her, Frue.«

Saa videre til Skomageren, Slagteren og Snedkeren, stadig samme Svar.

Endnu var hun rolig, hun gik tilbage til sit Hjem og over til Manden, der stod i Sidehuset, beskæftiget med at lodde Blikdaaser i; varm og ivrig stod han der og nikkede til Konen, da hun viste sig i Døraabningen.

»Hvor er Willy, lille Pierre?«

»Ja, det maa du bedst vide, Kære, jeg har staaet her siden Frokost, og har ikke set et Glimt af Drengen.«

Atter gik Fruen, nej denne Gang løb hun ned i Haven, Gaarden, Vaskehuset, Sidehuset, Nabohuset, Gudfaders Hjem, men Alt forgæves; Willy var intet Steds at finde, Willy var og blev borte.

»Nu var Fruen dødsangst, og da jeg netop kom patrouillerende her forbi, fik jeg alt at høre. Nu kender jeg jo slemme Historier om Barnerøverier, og jeg blev hed i Hovedet; men nænnede jo ikke at sige noget alvorligt til Fruen. »Kald paa deres Mand, sagde jeg, og da han saa straks kom herud, saa talte jeg alvorligt med ham, men Herre Du min Gud saa den Mand dog blev; først ildrød i Hovedet, saa dødbleg, og saa stønnede han sagte:

»Min Dreng! min Dreng! aah, Mary! Mary!«

Jeg fik nu at vide om den store, mørke Farmer, og om, at han ikke havde afhentet Pakken; saa undersøgte jeg Fodsporene i Haven, og saa saae jeg, at henne i det ene Hjørne af Lysthuset var Grenene knækkede, Pindene, der dannede Lysthuset, var brækkede ved at trædes paa, og der var en Aabning saa stor, at en Mand rigelig kunde trænge derigennem og gaa ud over Markerne.

Fra Gaden saas jo ikke det nedknækkede Stakit.

Jeg var overbevist allerede nu om, hvad der var sket, men turde Intet sige til Forældrene.

»Gerome og fem Mænd er nu allerede for to Timer siden gaaet ud at søge om Drengen.«

»Vent bare til imorgen, saa skal vi nok faa Klarhed i det; det er naturligvis Pengeafpresning, de ved, at Gerome har Penge.«

»Det er grusomt,« stønnede jeg og følte den ene Taare efter den anden falde paa min Haand.

Den Tanke, at dette yndige Barn var i raa Røveres Vold, at de havde skræmt ham saadan ved at tage og hylle ham ind i Tøj; aah, det pinte mig.

Jeg udmalede mig i Tankerne hans søde Ansigt, der grædende kaldte paa Papa og Mama! jeg udmalede mig, hvordan de havde stoppet et Tørklæde i Munden for at kvæle kans Skrig, og jeg blev helt ude af mig selv.

»Han skal skaffes tilbage, han maa findes, det er skændigt, at saadant kan ske her, midt om Dagen, paa aaben Gade.

En Nabo havde vel set en høj Mand i graa Slængkappe gaa ud fra Butiken, men i Amerika er man vant til at se underlige, uhyggelige Skikkelser.

En anden Nabo havde set Willy tale med en Fremmed, der stod i Haven, men var i det samme bleven kaldt til Middag og havde ikke set noget mere.

Tingen var, at mellem Kl. tolv og et spiste og sov næsten hele Befolkningen, derfor var det hele gaaet saa ubemærket for sig.

Gamle Mor Harryson, en bekendt Tiggerkone, kom nu hinkende ind i Butiken, hun havde et Brev, som hun skulde overlevere til Fruen.

»Fra hvem?« spurgte Betjenten.

»En Dreng kom og gav mig det og gav mig Penge for at levere det i rette Hænder, og Fruen skal have det.«

Fruen gav Brevet til mig:

»Læs det, Gudfader, jeg kan ikke se ud af mine Øjne eller samle en Tanke.«

»Frue!

Drengen er hos os, — der skal ikke krummes et Haar paa hans Hoved, — han skal tilbageleveres, naar der bliver lagt 10,000 Dollars ude under den røde hundredeaars Eg, vel indpakkede og vel talte.«

Den arme Moder udstødte et gennemtrængende Skrig og saa styrtede hun bevidstløs om.

Vi stode alle maalløse; en saadan Sum kunde vi ikke opdrive i den lille, fattige By; — stakkels Willy, stakkels Forældre.

Da Faderen Kl. otte om Aftenen kom hjem, dødtræt, dødsangst og forpint, blev han som rasende, da han hørte om, at de havde stjaalet hans Barn, hans dejlige Dreng, hans elskede, elskede Willy.

Willy! min Dreng! Willy! Willy! klagede han og vilde hverken spise eller drikke.

Der blev straks skrevet et Brev til hvem? og deri forklaret, at mere end 5000 Dollars kunde ikke opdrives i hele Byen, men de skulde komme, om de fik Bud, at Drengen saa kom.

To Dage i grændseløs fortvivlet Angst ventede vi.

Tredie Dagen kom min hvide Puddel, som jeg havde savnet i et Døgn, farende ind i min Forretning.

Om Halsen var bundet et højrødt Tørklæde, deri laa et Brev.

10,000 Dollars før otte Dages Forløb eller forsvinder Drengen.

Og Drengen forsvandt!

Han kom aldrig mer tilbage.

En saa stor Sum kunde den lille, begyndende By ikke opdrive eller miste.

Den arme Moder blev helt sindssyg af Sorg og Græmmelse, og Manden passede vel sin Forretning og sin stakkels Hustru, men han var kun en Skygge af sig selv.

Borte var den høje, trillende Latter, aldrig hørte man ham lé mere, borte var alle de muntre Historier og Vittigheder, Brandere og Løjer, han ellers var saa fuld af; det glade Menneske var dødt i ham, kun Forretningsmennesket var tilbage og saa Omhu for den altid grædende og jamrende Kone, ja, det var en stor Ulykke.

Fætter Waldemar tændte atter sin Cigar og var synlig bevæget.

»Hvor længe er det, siden Drengen blev røvet?«

»Otte Aar! — hvis Willy lever endnu, maa han være tolv Aar omtrent; men allerrimeligst og allerheldigst var det, om han var død; hvordan har hans Liv været! hvordan er han bleven behandlet mellem saadanne raa, frække Karle!

»Ja, det er aldeles fortvivlende at tænke paa,« sagde min Moder og tørrede en Taare af Øjet, »saadan en stakkels, stakkels Dreng.«

»Var der ingen Mærker paa ham? jeg mener, havde han intet Kendetegn, som kunde bevise, at det var ham, hvis man traf ham igen?«

»Jeg skulde kende ham blandt Tusinde paa hans Øjne. Saadanne to Stjerner har jeg aldrig set før.

Saa havde han lange, lange sorte Øjenvipper, der laa ned paa Kinderne, men det Tegn holder ikke Stand, det forandrer sig med Aarene; men, jo! bliv lidt! der var et rundt, aldeles kuglerundt hvidt Ar i den venstre Tinding, det var brændt af en Loddetang ved Uforsigtighed.

»Jeg vilde rejse Verden rundt for at søge efter ham,« forsikrede jeg, »og jeg skulde mase og knuse de Røvere, som havde stjaalet ham.«

Ja, havde jeg været rig og kunnet ofre Tid og Penge, troer jeg sikkert, jeg var rejst, til jeg ikke kunde mere, men jeg rejste kun omkring i otte Dage og søgte og kaldte, saa fordrede min Forretning og mine Pligter mig hjem,« sagde Fætter Waldemar.

Willys Fader rejste vel et halvt Aar omkring og kom endnu mere fortvivlet tilbage.

En Skovbetjent paastod nemlig, at han var vis paa at have set Willys Ansigt imellem en Trup Beridere i New-York.

Strax rejste Faderen derhen, kom tids nok til at se dem allesammen rejse.

Han undersøgte dem alle, men Willy var der ikke; havde de haft ham og altsaa købt ham af Røverne, saa havde de nok gemt ham godt, saa længe de var i Amerika.«

Hvis Drengen havde været større, saa kunde han have husket alt, og saa en Gang faaet alt opklaret, men en fire Aars Dreng kan intet huske et halvt Aar efter, saa det er haabløst!

»For Gud er ingen Ting umuligt,« sagde min fromme Moder, og jeg syntes, der var en stor, stor Trøst deri.

Den Fortælling gjorde et stærkt Indtryk paa os allesammen, baade Store og Smaa, og ikke mindst paa Fætter Waldemar selv, han var saa stille hele den øvrige Del af Dagen, og vi to Drenge, lille Broder og jeg, vi hang op ad ham, klappede og kælede og for ham, vi følte, at han sørgede for den stakkels Willy.

Den næste Dag tog han bort til sin Søster Mine, og han kom først til Kroen igen om 14 Dage sagde han.

Vi sørgede derover, for vi elskede den venlige, gode Fætter, der

altid var saa skaansom og mild imod os, og altid parat til at hjælpe os med at faa sat vore Lege i Gang.

14 Dage senere.

Vi sad og drak Kaffe i Haven — da der uden for Havelaagen stod en Gøgler med Baand og Snore om Hals og Arme; ihærdig blæste han paa sin Trompet, og da Signalet var sluttet, fulgte en rullende Trommehvirvel efter.

»Beriddere! Beriddere!« hørte vi nu rundt omkring os, og vi sagde til Fa'er: »maa vi gaa hen og se, hvad det er.«

»Ja, gaa i kun Børn.«

Gaa, — som om vi kunde gaa —! Nej! vi foer af Sted, som om vi vare skudte ud af en Kanon, over Stok og Sten, til vi naaede en stor, grøn Plads bag Byen, der holdt en stor Vogn.

Hestene var spændte fra og gik og græssede, og flere brogetklædte Unger væltede sig allerede i det bløde Græs.

Vogndøren stod aaben, og en brun, pyntet Kone, bar Dyner ud af den, de blev lagte hen over Tjørnehækken, for derfra at sende en mærkelig, kvalm Lugt ud over hele Pladsen.

Ja, fra Vognen strømmede der ogsaa en aldeles ubeskrivelig Lugt. Vognen havde ogsaa rummet 8 Mennesker og fire Smaabørn inden for de gule Planker.

Lyserøde Gardiner var der for Vinduet og en Papegøje skreg og kaldte højt derinde fra.

Nysgærrigt kiggede vi Børn ind i Vognen, men »Mutter« kom strax løbende og sagde paa sit Kaudervelsk:

»Warsku! warsku! — Cirkus! Cirkus! — og hun pegede paa et stort Lærredstelt, som laa henslængt i Græsset.

Alt hvad der nu foregik paa Græsmarken, det optog os saadan, at vi glemte »Havnen«, Aalene og Krabberne, og kun saa og hørte Zigeunertruppen.

Fader kom selv og hentede os ind til Aftensbordet, og vi gik bogstavelig baglænds op til Kroen, for ikke at slippe en eneste af alle de interessante Begivenheder, som skete paa den Mark.

Mon ikke at Willy er der imellem?

Nej! der er kun en lille Dreng og Piger under 10 Aar.

Kl. fem samme Eftermiddag skulde første Forestilling være, og derfor marscherede hele Truppen Byen rundt, nogle til Hest, nogle til Fods, og Trompeten skraldede og Trommen buldrede, og alle Byens Drenge og Piger fulgte i Hælene paa dem; min Broder og jeg sluttede Truppen, medens Fader og Moder stode og lo af os.

Der var en Negerdreng i rød og hvid stribet Bluse, han slog paa to Messing Pauker.

Han havde kun et Øje, men sort kruset Negerhaar og skinnende hvide Tænder, der stak af til den sorte Hud.

Saa var der en Klovn, som marscherede med en vældig Paraply over sig og faldt og rejste sig og rejste sig og faldt hele Tiden.

Vi var i en ustandselig Latter over ham.

En smuk, ung Pige, som sad i sort Fløjelstrøje og hvid klar Nederdel paa en af Hestene, kyssede hele Tiden paa Fingeren af os allesammen.

Zigeunerhøvdingen eller Manden var i Trikot med Pailletter, Solens Straaler glimrede i dem, for hver en Bevægelse, han gjorde.

Han var dejlig, syntes jeg.

Ja, jeg vil ikke opregne alle de Herligheder, det vil trætte, men at det var »dejligt« det var vi alle enige om den Gang.

Tredive Billetter blev der taget alene fra Kroen og Gæsterne, og saa kom jo den halve By.

Begfakler vare tændte udenfor, og Trompeteren blæste, saa Moder holdt sig for Ørerne, da vi skulde forbi og ind i Teltet.

Hele Forestillingen gik glimrende, kun ét pinte os allesammen, og det var, da den ulykkelige Negerdreng blev bunden til et Hjul, der paa skraa blev trukket hele Teltet rundt af to smaa Norbakker; snart var Drengens Hoved oppe, snart nede imod Jorden, og da de vilde lade Hjulet gaa en Gang rundt igen, raabte Lægen fra Byen:

»Holdt! holdt! ikke mere af det umenneskelige Tøjeri, lad Drengen komme løs.«

Berideren med Trikot og de glimrende Pailetter samt den lange Pidsk bukkede underdanig, og saa blev Drengen løsladt, men saa fortumlet var han, at han væltede fra Hjulet ned paa Jorden og laa der og

pustede; da lignede Beridderen en Djævel, da han tog ham i den ene Arm og slængte ham ud af Teltaabningen ud i Aflukket.

»Det var ikke hans Barn,« udbrød Moder uvilkaarligt, »ellers havde han ikke behandlet ham saaledes, værre end en Hund; stakkels Dreng, og saa langt borte fra sit Fædreland og sine Kære.«

»Ja, han er jo Negerslave; endnu sker det jo daglig, at de sælge dem der ovre i Afrika,« indskød Kroværten, »men de er nu lige godt heller ikke rigtige Mennesker.«

»Jo, saa min Sandten er de saa,« udbrød Fader ivrigt, og nu hørte jeg, at der blev en hel Disput om det.

Forestillingen var forbi for denne Gang, og fortumlede af Lamper, Skrig, Hujen og Hestetrampen kom vi udenfor.

»Aah! det er velsignet at komme ud i Guds fri og rene Natur! kom, Børn nu ned til Stranden, før vi skal til Aftensbordet.

Med en i hver Haand løb Moder over Stok og Sten ned til Stranden med os, hun vilde at vi skulde helt puste ud den ækle Os og kvalme Luft af vore Lunger, sagde hun.

»Min Kniv! aah, hvor er min Kniv! jeg har tabt min Kniv, lille Moer!«

»Naar havde Du den sidst lille Ven?«

»Da jeg sad inde hos Beridderne, da havde jeg den i Haanden, jeg sad og skar i et Æble; maa jeg løbe hen og se efter den, lille Moder.«

»Ja, løb du bare, men kom til Aftensbordet præcis min Ven.«

Forgæves søgte jeg efter min Perlemoders Kniv, en Gave fra Fætter Waldemar; nej, den maatte ligge inde i Teltet, der, hvor vi sade; Tæppet for Aabningen var lukket for og hele Truppen laa lejrede henne ved Diget under Tjørnehegnet, Latter og Skrig lød derfra, og det dampede op af en Kedel, der hang mellem tre Jernstænger.

Ilden blussede højt under den.

Bare jeg turde smutte ind i Teltet, det kunde da ikke gøre noget; det tomme Telt!

Ingen saa mig og Tæppet faldt lydløst til efter mig.

Der var halv mørkt inde, da alle Lamperne vare slukkede; henne ved Bænken laa min Kniv, aah! hvor jeg blev glad.

»Amerikaneren« kaldte jeg den.

Et dybt Suk fik mig til at se mig om.

Aah! Gud, hvad var dog det? henne ved Midterpælen i Teltet laa en sammensunken Skikkelse; derfra kom Sukket.

Instinktmæssigt gik jeg derhen, men foer tilbage, da jeg saa en sort Djævel ligge der.

Dog nej! det var jo ingen Djævel, det var jo den stakkels Negerdreng, der maatte køre paa det kunstig drejede Hjul.

Jeg klappede ham paa Skuldren og sagde:

»Vil Du have et Æble,« og jeg rakte ham et fra min Lomme.

»Yes, thank you!«

To smaa, magre, sorte Hænder tog Æblet, de rystede disse Hænder.

Jeg satte mig ned hos ham, og nu viste han mig, at han kun havde et Øje og pludrede noget, jeg ikke forstod et Ord af.

»Du er jo bunden om Fødderne til Pælen?«

»O, yes,« jamrede han og sled i det tykke Toug.

Jeg tog min Kniv frem; da sprang han op som en Staalfjer, rev Kniven af min Haand og filede og filede i Touget; filede, saa Sveden haglede ned af ham, pustede han lidt, saa tog jeg fat, og al min Kraft lagde jeg til.

Jeg havde jo læst om Onkels Toms Hytte, og følte den mest levende Sorg ved at se den arme, sorte Dreng.

Vel ti Minutter senere var Touget ovre, og jeg fik nu Kniven, men Drengen — ja han løb, som en Hund paa alle fire hen over Teltets Gulv og ud under Teltet, og jeg stod og maabede, forbauset, og saa efter ham.

Saa trak jeg Vejret lettet og saa smuttede jeg selv ud af Døraabningen og ilede hjem; kom lige tidsnok til at gaa med til Aftensbordet.

»Fætter Waldemar er, Du kommen!« raabte jeg, og trods alle de fremmede, foer jeg om Halsen paa ham og blev saa trukket lempeligt ned paa min Plads, der skulde holdes »Bordskik,« sagde Moder.

Det første, Fætter Waldemar sagde, da han hørte om, at der var Beriddere i Byen:

»Er der ingen tolvaars Dreng med dem?«

»Nej! men en vel 10 Aars Negerdreng med sort, kruset Haar og et Øje.«

»Hm! hm! ja saa stakkels Negerdreng, han er bleven røvet fra sit

Hjem, og saa solgt som Slave, det ser man daglig i Amerika, trods det er forbudt, men ved Guds Hjælp skal det snart have en Ende, der kæmpes ivrigt for det nu.«

Klokken ni maatte vi to Søskende, — som sædvanlig — sige Godnat og gaa op i Seng, medens Fader og Moder først kom op Klokken elleve; vi kunde da ligge i Sengen og høre, at Fader sang saa smukt og Moder med, og at de sang sammen, og det var en Glæde for os.

Vinduet stod aabent til Fader og Moder kom op, da det lille Gavlværelse, vi havde var saa varmt.

»I Morgen er det Søndag! saa skal vi være oppe!«

»Javel lille Axel, men nu skal Du i Seng, min Ven.«

Vi to Børn laa i to Alkover, som var inde i Muren, der var hvide Gardiner med Fryndser for,.og det var saa morsomt, men saa varmt at ligge derinde.

Som jeg nu havde faaet Axel i Seng, og selv var kommen i Seng, kom vores søde Moder op og læste vor Aftenbøn for os, kyssede os, og sagde bevæget.

»Tak vor Herre for, at I har et Hjem og at I har Eders Forældre.«

»Tænk paa stakkels Willy, hvis han lever, og tænk paa den arme Negerdreng, og tak saa Gud af hele Eders Hjerte.«

»Moder! — nu skal Du høre, hvad der skete hos Beridderne!«

Men Moder lagde Haanden paa Munden og sagde:

»Sov nu min søde Dreng, Fader venter paa mig til en halv Times Tur før Sangen; i Morgen kan Du fortælle mig det.«

Døren lukkede sig og jeg laa og tænkte paa alt, hvad Moder havde sagt, men allermest paa den lille Negerdreng, som jeg havde befriet.

Jeg grublede over, hvor han nu vel kunde være henne, det lille Skind!

Ude i den mørke, mørke Granskov, som laa en Fjerding Vej fra Kroen; uh! ha! at krybe om der inde mellem de høje Myretuer, og saa hele Tiden være bange for at blive forfulgt og fanget — og pryglet halv fordærvet bag efter!

»Aah! gode Gud! vil Du ikke nok beskytte den stakkels, stakkels, lille Negerdreng; det bad jeg ganske højt.

Jeg følte en forfærdelig Angst lige med et, for jeg hørte et dybt Suk.

Nu sad jeg oprejst i Sengen og lyttede, nu hørte jeg nogen hulke og sukke.

Det kom henne fra Moders Seng; jeg aandede knapt af bare Skræk.

Med et kom der et Hoved frem under Sengen, saa et Ben og saa en hel lille Negerdreng.

Jeg foer ud af Sengen og hen til ham.

»Er Du her! har de løbet efter Dig? Har de slaaet Dig lille Stakkel?«

Men den Arme forstod ikke et Ord af, hvad jeg sagde, han kastede sig ned foran mig og omslyngede mine Knæ.

»Gemme Tom! gemme Tom! hulkede han! Massa slaa Tom,« og han pegede paa det ene Øje.

Jeg forstod lidt Engelsk.

Jeg betænkte mig ikke et Minut, men hviskede:

»Kryb op i min Seng! ti stille, og saa kyssede jeg den stakkels Dreng paa Panden.

Han klemte og kyssede mine Hænder og foer saa op i Sengen, hvor han krympede sig sammen til en Rulle og trak Tæppet over sig.

Jeg sad lidt og betænkte mig, saa lagde jeg mig stille ned i Moders Seng, og ventede med bankende Hjerte paa at Klokken snart blev halv elleve.

Hvad mon Mo'er og Fa'er vil sige? de vil ikke jage den arme Dreng ud i Mulm og Mørke; jeg kan ligge ovre hos lille Broder, der er Plads nok! ja, saadan vil det gaa, og i Morgen beder jeg om, vi maa beholde Tom! nej! nej! jeg beder Fætter Waldemar om at købe ham og tage ham med tilbage til Amerika til hans Hjemstavn, saadan arbejdede mine Tanker, da der viste sig en lys Sprække henne ved Døren; det var Faders tændte Lys, det kendte jeg saa godt; hver Aften kom han ind med et tændt Lys, da de umuligt ellers kunde komme over det skumle Loft.

»Fa'er! Mo'er! den stakkels Negerdreng er her! han er flygtet fra Beridderne; de har slaaet ham, slaaet hans ene Øje ud; aah, Mo'er han er saa ulykkelig,« og hulkende slog jeg Armene om Halsen paa Moder.

Fader satte besindig Lyset paa Komoden, lukkede Døren, derefter Vinduet og hængte Gardinet for, saa først satte han sig paa en Stol og sagde alvorligt:

»Hvor er den stakkels Dreng?«

»Der! i min Seng.«

Jeg gik hen og trak Tæppet fra, og saa sad der sammenkrøben en rystende Skikkelse med et stirrende Øje og foldede Hænder.

»Kom frem mit stakkels Barn,« sagde Fader mildt og trak lempeligt Staklen frem fra Alkoven.

Men vi udbrød alle med en Mund:

»Han er jo ikke sort!«

»Han er ingen Neger!«

Et dejligt Ansigt kom der nu frem, men saa magert, saa forpint og saa forknyt, at det skar i Hjertet, at se derpaa.

Hans virkelige Haar var mørkt, men ganske tæt afklippet og oversmurt med Lim.

Da han nu var helt renvadsket, kyssede Moder det lukkede Øje og knappede hans Skjorte i Halsen, og nu lagde hun ham atter op i Alkoven, og dækkede ham lempeligt til.

»Er Du sulten min Dreng?« hun pegede paa Munden.

Han nikkede langsomt, men holdt hende forskrækket tilbage, da hun vilde gaa ud af Døren.

»Massa Blinko! Massa box me.«

»Nej, vær Du kun rolig, jeg bliver her,« sagde Fader og satte sig henne ved Bordet.

Lidt efter kom Moder op med Mad og Øl, og som en »Vild« kastede han sig over Maden, saadan, at han to Gange fik det forkert i Halsen, og saa drak han Øl, og saa græd han lidt, saa smilede han! aah, hvor han saa var smuk.

Moder satte Talerkenen hen paa Kommoden, lagde Hovedpuden til Rette, og saa tog hun begge hans smaa, magre Hænder, inden i sine to hvide, bløde Hænder, og saa læste hun sagte en Aftenbøn over ham.

Tom laa stille, som en Mus, men med Øjet lukket, og da Moder saa var færdig og vilde rejse sig, slog han to smaa, magre Arme om hendes Hals og klyngede sig til hende.

»I love! love you,« hulkede han.

Jeg saa, at selv Fader tørrede en Taare af Øjet.

En Time senere var der mørkt og stille i Værelset; jeg laa hos Moder i hendes brede Seng, medens Fader laa i et lille Sidekammer, og

jeg hørte tydeligt, at Tom sov, jeg hørte det paa hans Aandedræt, men jeg kunde ikke sove, — det varede længe.

Jeg vaagnede ved en stærk Hundegøen uden for vore Vinduer.

Jeg rejste mig op, og saa mig forbauset om; aah! nu huskede jeg det, jeg laa hos Moder, og der ovre i Alkoven laa jo lille Tom.

Jeg saa der over, og aah Gud, hvor det saa sørgeligt ud; Tom sad op og vred sine smaa, magre Hænder, medens Ansigtet var fortrukket af Sjæleangst.

»Blinko! Blinko!« stønnede han, saa snart han opdagede, at jeg var vaagen.

Jeg klædte mig hurtigt paa, og satte mig hen hos Tom.

»Bryd Dig ikke om det, Du bliver hos os,« forklarede jeg; my brother! you are my brother now little Tom,« (Du er min Broder lille Tom).

»Blinko! Massa!«

Saadan vedblev han at tale, alle mulige Sprog blandet sammen.

Vor Morgenthe og Mad blev nu bragt os, og lidt efter kom Fader ind til os, han bød Drengen at staa op og klæde sig paa, men da han kun havde den rødstribede Skjorte, saa var det snart gjort, saa tog han ham ind i sit Værelse, medens Moder stod op.

Saa gik Fader og jeg ned i Gæstestuen, og der sad allerede Beridderen med Blinko og Clownen.

Da Djævelen saa os, udbrød han:

»Jo, Niggerdreng er her; — forstukket! Blinko vide Besked! Blinko snuse overalt! Niggerdreng er paa Loftet! deroppe, Blinko vide det.«

Og Blinko knurrede og viste Tænder af os.

»Aa, Snak,« sagde Værten, her kan ingen komme igennem, uden at vi se det; og Stuen her er aldrig tom, men værsko, de kan jo gerne gaa op og se efter.

»So er han krøben igennem Vinduet.«

Han var saa optaget af sine egne, rasende Tanker; Tænderne bed han sammen, saa de knittrede, og Fingrene krummede og aabnede sig om Piskeskaftet.

»Er Negerdrengen oppe paa Loftet,« spurgte Værten?

»Den lille Negerdreng er hos mig, og De faar ham ikke udleveret,

fordi De har mishandlet ham; De har slaaet hans ene Øje ud, De har pryglet ham, saa der er tykke, ophovnede Striber ned ad Ryggen; De har sultet ham og pint ham, saa han er nærved at miste Forstanden; jeg sender Bud efter Birkedommeren! forstaar De?«

Djævlen forstod kun det halve af, hvad Fader sagde, men nok til at forstaa, at Drengen skulde tages fra ham.

Han foer op, og nu bandte og skældte han i alle mulige Sprog og Hunden gøede og viste Tænder.

Fætter Valdemar traadte nu ind, og blev strax underrettet om alt.

»Bandit! Røver! Afskum! udbrød han, Du skal til Dommeren! Du skal under Loven,« alt dette sagde han paa engelsk.

Høvdingen, der bedre forstod ham end Fader, slog nu om i en anden Tone, og blev sledsk og ydmyg.

»Herskabet kunde nok begribe, at han ikke kunde undvære sin Niggerdreng, han stak saa godt i Øjnene, den sorte Dreng.«

»Hvis det er en Negerdreng De forlanger, saa har jeg ham ikke, men en stakkels lille forpint og forpisket hvid Dreng, og ham er det altsaa ikke.«

»Hvor er Drengen?« spurgte Fætter Waldemar spændt.

»Oppe i mit Værelse, der kan Du gaa op til ham; herned kommer han ikke, før Øvrigheden kommer til Stede, forstaar han det, min gode Mand,« og Fader vendte det hvide ud af Øjnene, og saa saa' han bøs ud, kan I tro.

Da vi kom op i Værelserne og drak vor The, hørte vi Fætter Waldemar tale med Drengen, men med graadkvalt Stemme.

»Willy! Willy! min søde Dreng! stakkels Willy!«

Vi saa paa hinanden, og saa listede vi en for en hen til Døren, der inde sad min Fætter, medens Drengen stod mellem hans Knæ og saa forbauset og underlig ængstelig op paa ham.

»Det er Willy! det er vores kære Willy, men han kender mig ikke, han husker intet,« og grædende kyssede Fætter Waldemar de smaa, magre Hænder, og klappede de indfaldne Kinder.

»Se, Arret! se Arret! her i Tindingen og saa Øjet! ingen uden Willy har saadant et Øje.«

Drengen listede sig fra Fætter Waldemar hen til Fader og krøb tæt

op til ham, som for at søge Beskyttelse mod den fremmede, underlige Mand.

Fætter Waldemar sad lidt og grundede, saa tørrede han sine Øjne, tog sin Hat og sagde, idet han lagde Haanden paa Drengens Hoved:

»Vent lidt! Du skal nok komme til at huske mig, min Dreng,« og til Fader sagde han indtrængende:

»Vig ikke fra Drengen et Minut, husk paa, hvordan det gik, da han var lille; vil Du svare mig til ham, Onkel?«

»Det lover jeg Dig, gaa Du med Gud.«

Vi spiste og drak allesammen inde i Faders Værelse, men Tom var ikke til at faa nogetsomhelst i, han stod op ad Fader og holdt ham i den ene Haand, medens han stadig saa hen til Døren.

Lige med et viste der sig et Hoved henne i det aabne Vindue, det var Klownens Hoved; med et let Spring var han inde i Stuen og henne hos min Fader, og paa tydsk forklarede han nu Fader, at han ikke maatte give Drengen tilbage, da de mishandlede ham og sultede ham.

Pludselig hørte vi en Hund gø udenfor Døren, og som en Slange havde stukket ham, foer Klownen op, og i et Spring ud af Vinduet, hvor han forsvandt, samtidig med, at det bankede paa Døren.

Tom udstødte et Skrig og gemte sig bag Moders Skørter, men Fader traadte rask hen og aabnede Døren:

»Her kommer ingen ind i mine Værelser; vær saa god at gaa ned, saa kan vi tale sammen nede.«

»Giv mig Niggerdrengen, brølede Høvdingen, giv mig min Ejendom! jeg fordrer det,« og nu forsøgte han at trænge ind i Stuen, men Fader greb sin lille Salonbøsse, spændte Hanen og sigtede.

Det hjalp, Døren blev hastig smækket i, og vi hørte Djævlen tumle ned ad den stejle Loftstrappe.

Lidt efter kom Fætter Waldemar tilbage, han havde flere Pakker under Armen og han var ganske forpustet.

»Jeg saa, at han var heroppe den Djævel, pas for Guds Skyld paa Barnet; jeg har sendt Vogn efter Herredsfogden og Betjente; men kom nu med Drengen ned i Haven, jeg vil prøve et sidste Forsøg med hans Hukommelse.«

Fader maatte lokke for Willy for at faa ham frem fra Moders Kjole, og faa ham med sig ned af Trappen ud i Haven, og da han gik

forbi Høvdingen, som sad i Gæstestuen, rystede han saadan, at jeg troede, at han var besvimet med det samme.

»Ja, bi Du! bi Du, din skændige Knægt, jeg skal nok vænne Dig af med at rende din Vej,« hvæsede Djævlen.

En knyttet Haand betegnede, hvordan han vilde lære ham at blive, hvor han var.

Det var næsten umuligt at faa Tom til at gøre, hvad man bad ham om, saa angst og fortumlet var han.

Først da han saa Høvdingen gaa tvers over Haven og Marken hen til Teltet, først da aandede han op og saa sig om med det ene, stakkels Øje.

Henne i Lysthuset, som vendte ud mod Gaden, sad Fætter Waldemar.

Halv sagte sagde han til Fader:

»Gaa langsomt herhen med Drengen, men sig intet til ham.«

Fader gik ganske langsomt henimod Lysthuset, og vi andre listede efter.

Der inde sad saa Fætter og stillede smaa Huse og Træer op i lange Rækker; han lod, som han slet ikke bemærkede Willy.

Smaa, skaarne Gulerodstykker laa paa Bordet.

»Saa kommer der en stor Hjort og en stor Elefant, og saa kommer der en Mand og en Kone,« og eftersom han nu sagde alt det paa engelsk, saa kom de op af Æsken og blev stillet op mellem Husene og Træerne.

»Nu vil Gudfa'er lave Annanas, nu vil Gudfa'er lave Annanas til lille Willy! ja til lille Willy! saa kommer Willy og køber Annanas af Gudfa'er.«

Vi saa alle paa Willy, han var meget bleg og havde sluppet Faders Haand; han gik et Skridt frem, saa et til, saa tog han begge Hænderne op og holdt sig om Hovedet, som om det gjorde ondt, og saa lige med et gav han et Skrig fra sig, styrtede hen til Fætter, lagde sig op imod ham og skreg »Gudfa'er! Gudfa'er!« og nu fulgte en Scene, som var saa gribende, at vi alle græd.

»Min Dreng, min Willy! min lille, stakkels Dreng,« og Taarer og Kys og Kys og Taarer blev nu Barnet overøst med.

Drengen laa halv bevidstløs i Fætters Arme; med lukket Øje og med blege Kinder, hvor Taarerne langsomt trillede ned ad, saadan laa han længe; men Udtrykket i hans Ansigt var saa roligt, saa uendelig lykke-

ligt, og det ene dybe Suk efter det andet pressede sig frem fra dette lille, forpinte Bryst.

Pludselig løftede Willy Hovedet, saa sig om, pegede hen mod Huset og sagde spørgende:

»Mama? Papa?« saadan havde hans franske Forældre jo lært ham at sige.

»Jo! jo, kære Barn; ja Mama og Papa, ja, kære lille Willy. Aah, nu husker han alt! aah, Gud være lovet, han er ikke bleven idiotisk, som jeg næsten frygtede for,« og Taarer løb ned af Fætters Kinder, den ene fulgte efter den anden.

»Gudfa'er! Gudfa'er! ikke mere bort fra Willy.«

»Nej! Du skal rejse med Gudfader over til Mama og Papa.«

»Aldrig mere Niggerdreng?« og det ene klare Øje saa saa forskræmt op i Fætter Waldemars Ansigt, saa at denne tog ham om Hovedet og kyssede ham.

»Aah, det Øje! det Øje! det kender jeg! nej, aldrig mere Negerdreng, kun være hos Gudfa'er og Mama og Papa.«

Da Herredsfogden en Time senere kom, blev der holdt Forhør over Zigeunertruppen, men alt, hvad der kunde presses ud af dem var:

»Jeg har købt ham i England af en Beridertrup, og ved ikke, hvorfra han stammer.«

»De har bevislig mishandlet Drengen, og De ved jo godt, at De ikke tør købe Mennesker i England, altsaa er De strafbar; De har at følge med i Arrest.«

Samme Nat forsvandt Telt og Vogn med hele Truppen ude fra Græsmarken og i Arresten var kun en Seddel med de Ord:

»Behold Drengen, men lad os være i Fred.«

Samme Dag fik Willy en smuk Dragt fra Helsingør, og nu var det morsomt at se ham, bogstavelig hænge sig i Armen paa Fætter Waldemar.

Samme Dag gik der Brev af Sted til Pittstown:

»Eders Barn lever endnu, jeg har fundet ham. Vi rejse herfra med første Skib om otte Dage, om Gud vil, lev vel, til vi ses.

Eders

Waldemar.«

Vi viftede og viftede og lo og græd imellem hinanden den Dag, de to Kære rejste til Helsingør, for derfra at gaa videre til Amerika.

Moder var dybt bevæget.

Skøndt jeg inderlig gerne vilde have beholdt Fætter Waldemar noget længere, saa ønskede jeg dog, at han skulde rejse; rejse hjem til de stakkels, længselsfulde Forældre.«

»Ja, Du har Ret lille Kone, det vil blive gribende at se det Gensyn.«

»Aah, Fa'er og Mo'er! Gudskelov, at jeg er hos Eder, og at her ingen Barnerøvere er i Danmark.«

»Ja, er vi nu saa sikre paa det, Børn?«

Om Efteraaret kom der Brev fra Fætter; det var Beskrivelsen af Gensynet, og saa fortalte det den glædelige Nyhed, at stakkels Willys Moder atter havde faaet sin aandelige Bevidsthed, og at hun ikke veg fra Drengen.

Til Skole maatte han ikke komme; nej, der kom en Lærer hjem til ham og læste og spillede daglig med ham.

Og saa er han bleven saa glat og rund igen; og Haaret bølger atter henover det søde Hoved, og — han ler! — han ler himmelhøjt igen, saa det genlyder i hele Huset; jeg troede ellers, han rent havde glemt at le, men alene tør han aldrig gaa mere, end ikke ud i deres Have.

Et Portræt fulgte med, det var af stakkels Willy til ham, der hjalp ham at skære Touget over, for ellers var han aldrig sluppet derfra, det skulde Fætter Waldemar skrive til mig.

Hvor glad jeg blev over det Portræt, kan enhver forstaa.

„Gravrust“.

I en Villa, som ligger lidt udenfor London, sad Maleren Steenby i sin hyggelige Dagligstue og kælede for »sin lange Dreng,« som han kaldte sin Søn Viggo. Denne stod og trak Faderen i Skægget og sagde:

»Aah Fa'er! én til! fortæl en til, men ovre fra Danmark skal det være, der, hvor Du er fra.«

»Ja! nu kan jeg ikke mere min Dreng, nu har Du pumpet Fa'er læns i Hjernekassen.«

»Aah! Fa'er, fremsig den om den lille Dreng, der gik op i Kirketaarnet; men først maa jeg have Billedet fra Farum at se paa.«

Gutten løb hen og trak noget frem bag Skabet, og kom saa slæbende med en stor Billedmappe. Faderen lagde Mappen paa Bordet, og saa sad Viggo aldeles fordybet og bladede i Mappen.

»Her er det, her er det, Fa'er!«

»Ja! min Dreng, det er Farum Kirke, den ligger saa mageløs smukt, og der malede jeg som ung Kunstner; jeg laa paa Landet der, og derfra har jeg disse Aqvareller.«

»Men Verset Fa'er! Verset!

»Ja, min Dreng, Verset har jeg ikke skrevet, det er af en dansk Digter, men nu skal jeg se, om jeg kan huske det.«

Faderen sugede nogle Drag af Piben, lod Haanden et Par Gange gaa langsomt ned af sit Skæg, og saa begyndte han at fremsige det smukke, rørende Vers om den lille Dreng, der listede sig op i Kirketaarnet Klokken 12 om Natten for at skrabe lidt Rust af Kirkeklokken,

fordi nogen havde sagt, at hans syge Moder vilde komme sig, hvis hun fik noget af den! Men den, der udførte det, maatte være ene.

Viggo sad med aaben Mund og hørte efter, og da Faderen sluttede Verset og hans Moder sagde:

»Det var en velsignet god Dreng,« saa sukkede han dybt, sank og sank noget — Gud ved hvad — og sagde saa pludseligt:

»Det samme vil jeg ogsaa gjøre, hvis Du bliver syg, Moder.«

»Ja! maaske! maaske!« sagde Fader.

»Jo! jo! det vil jeg, Fa'er.«

»Ja min Dreng, med Guds Hjælp behøves det vel aldrig, Lægerne har jo nuomstunder saa udmærkede Medikamenter og Kundskaber.«

»Ja, men hvis nu Mo'er blev syg og Doktoren sagde: ja, jeg kan ikke kurere hende — saa —

»Ja! saa var det en anden Sag, og saa tror jeg selv, at min kække, gode Dreng nok vilde være alt for kære Moder.«

»Det tror jeg med,« sagde Fru Steenby mildt, »Viggo har en fast Karakter og han er modig, og da han er en god Dreng, behøver han heller ikke at være bange for noget.«

Paa det gamle Herresæde Wynwood.

Otte Dage senere sad Maleren Steenby ude paa det gamle Herresæde Wynwood; han sad oppe i Riddersalen, oppe paa et højt Stillads og copierede et af de gamle Familiebilleder; det var en Mand med tyk Pibekrave om Halsen, og i mørkegrøn Fløjels Dragt; en Baret med hvide Fjedre sad skævt paa det kortklippede Haar; to dejlige brune Øjne ligesom borede sig fast i hver og en, som saa paa denne smukke Mand.

»Hvem er han, du maler, Fa'er?«

»Det er Stamherren til Godset her, min Dreng; han er malet efter et Maskebal, der var ved Hoffet.«

»Boer han her paa Slottet, Fa'er?«

»Nej, min Ven, han lever oppe i Skotland paa et Gods, han har købt sig der.«

»Hvorfor boer han ikke her, Fa'er?«

»Fordi han, da han var fjorten Aar gammel, i Hidsighed kom til at slaa sin Broder ihjel.«

»Aa, Fa'er! fortæl mig det hele.«

»Ja! ser du, Viggo, hans Fader, Godsejeren, havde to Sønner, William og Weenfred, den ene var høj, blond og spinkel, smukt skabt, men herskesyg, ikke afholdt af Folkene; kun Faderen, der var Enkemand, forgudede ham. Den anden Broder, Weenfred, var mindre, og stærkere bygget, mørkhaaret og brunøjet, mild og god, modig og ædelmodig, — men hidsig — umaadelig, ubændig hidsig, og intet kunde irritere den raske Dreng mer, end naar hans Fader roste Broderen fremfor ham.

Hvis han havde haft en eneste kærlig Sjæl at hælde sig til, var alt blevet godt, men hans elskede Moder, hende han aldrig kunde glemme, hun der altid havde forkælet ham, var død for to Aar siden, og derfor groede det fast, dette Nag til Broderen, det groede sig fast i det unge, gode Hjerte, og ingen kom og rykkede det slemme Ukrudt op.

»Jamen Fa'er! hvorfor holdt dog Greven ikke af Weenfred, han var jo dog ligesaa god som William.«

»Ja! min Dreng, det ser man daglig at Forældre holder mere af et Barn end af et andet.«

»Hvad saa Fa'er?« Viggo blev utaalmodig, da Faderen glemte at fortælle, for at sætte Farver op.

»Saa en Dag sade de alle tre sammen med flere Grever paa Altanen dernede, der hvor den tynde Hængebro fører over Slotsgraven, og saa væddede nogle Herrer med Slotsherren om, hvem af Sønnerne, der kunde løbe hurtigst over Broen; det var efter en god Middag, og Greven var hed i Hovedet, fordi nogle af Herrerne mente, at Weenfred absolut maatte sejre.

»Allons, vi prøve, sagde Greven ivrig, og saa stillede han selv de to lange Drenge op ved Siden af hinanden.

»Nu løber I Side om Side, lige til I naar Solskiven nede paa Plænen. Broen er bred nok til, at I ikke behøve at røre hinanden.

Drengene maalte hinanden fra Top til Taa.

»Vi tager Skoene af,« sagde Weenfred.

»Ja vel!« og William skød ogsaa sine Sko af, som han saa Broderen gøre.

»En! to! tre —« og som to Pile skudte ud fra samme Bue foer de lange Drenge hen over Broen.

Midtvejs kom William forbi Weenfred, men saa satte denne alle Kræfter i, og næsten ved Enden af Broen vare de ved hinandens Side.

Nu kogte Vreden op i Weenfred, han foer rasende af Sted, og da William vilde forbi ham, skubbede han i Hidsighed til Broderen, som saa styrtede over mod Bropillen og saa baglænds ned i Voldgraven, hvor Vandet lukkede sig over ham.

Et Brøl som af en Løve lød fra den forfærdede Fader, medens Weenfred kun stod som en Støtte et Sekund, saa styrtede han sig ud efter Broderen, og kom lidt efter op over Vandet med ham.

Alle Herrerne og Tjenerne ilede til for at hjælpe Drengene op, men William var og blev død; Blodet løb ned fra et gabende Hul i Panden, og man saa straks, at han var redningsløs fortabt.

Den ulykkelige Fader styrtede sig over sin elskede Søn, græd og bad og kyssede det forslaaede Hoved, men da han endelig følte bestemt, at han var død, foer han op, saa sig forvildet omkring, slog Hænderne over Hovedet og raabte i vild Smerte:

»William! William! min Dreng, min kære gode Dreng, aah Gud! du maa ikke dø bort fra mig; William! William!«

Weenfred løb op paa sit Værelse, tog sit Tøj paa, og løb saa som en Forfulgt, til han naaede Skovene; her igennem vandrede han saa til en gammel Onkel, og bad ham gemme sig for Faderens Vrede.

Onkelen skrev til Faderen, at Sønnen var hos ham, og Faderen svarede: »Ja, gem ham for min Vrede, jeg kunde ellers komme til at gøre en Ulykke paa ham.« William blev bisat her i Kapellet, og Aaret efter stod hans Fader ogsaa dernede. Kisterne ere hele Kunstværker med Filigranjernarbejde paa.

Weenfred blev sendt til Oxford for at studere, og saa stod Slottet tomt i 10 Aar.

»Fa'er! maa jeg faa Lov til at se Kapellet, og de to Kister.«

»Ja! min Dreng, naar jeg er færdig med Portrætet her; før giver jeg mig ikke Tid til nogen Ting.«

»Er det Weenfreds Portræt du maler, Fa'er?«

»Ja! det er Viggo, han har skrevet til mig, og bedt mig om at copiere det; det er en hollandsk Maler, der har malet dette Maleri her; nu ønsker hans Onkel et Portræt, og saa fik jeg den Glæde at male det.«

»Hvad saa mere om Weenfred, Fa'er?«

»Ja, saa kom han tilbage 10 Aar efter og havde sin unge Gemalinde med, og hun var ligesaa smuk som han og ligesaa god, som Dagen var lang

Nu mente alle, at den gamle Sorg var slukket, og at de vare lykkelige, men nej.

Det spøgede paa Slottet, det blev snart alle enige om.

Tjenestefolkene vilde ikke blive der, om de saa fik aldrig saa høj Løn.

Weenfred blev mager og bleg, kunde ikke sove; gik halve Nætter paa Gulvet.

»Hvordan spøgede det da?« sagde Viggo, og skottede ængstelig omkring sig.

»Jo, ser Du, hver Nat efter Klokken 12, saa dirrede det og klirrede i alle Ruder, og en afskyelig Stank strømmede fra Kælderne, en kvælende, giftig Svovldamp.

Alle Hundene tudede, og nede i Kapellet klaprede alle Laagene paa Kisterne; det kunde man tydelig høre.

En skøn Dag rejste Weenfred og hans Hustru med hele deres Husstand bort herfra, og de har nu i 10 Aar boet i Skotland, og kun den gamle Godsforvalter kommer her.«

»Kommer her ellers aldrig Mennesker?«

»Jo, min Dreng, hver Søndag forevises Slottet og Kapellet for Publikum, og da er her Røre i de gamle Sale.

London'erne ser altid op til Englands gamle Herresæder, og alle Kisterne ere saa dejligt forarbejdede i Jern med Roser og Blade, Snirkler og Rosetter paa Laagene.«

»Fa'er! gaa med mig ned i Kapellet i Dag.«

»Det kan jeg ikke uden Godsforvalterens Tilladelse.«

»Maa jeg løbe ned og bede ham komme med Nøglen, Fa'er?«

»Aah, ja! i Dag sætter jeg alligevel ikke Farver op til Drapperiet, saa faar jeg et Kvarter tilovers, før vi skal paa Jernbanen.«

Drengen løb over Stok og Sten ned til Godsforvalterens Ejendom, som laa for Enden af Parken.

Han løb saa let og glad derover.

Da Steenby var bleven alene, gav han sig til at betragte sit Arbejde, han strøg en Tændstik og tændte sin lille Pibe og sad saa og saa' længe paa Billedet. Pludselig bankede det tre Gange haardt i Gulvet. Steenby foer sammen; han vidste jo, at han var ene, aldeles ene i Salen, ja i hele det store, øde Slot.

»Aah! hvad! det er maaske en af Havekarlene.« tænkte han.

Atter tre haarde Slag i Gulvet lige under ham.

»Hm! — hvad kan det være, maaske den onde, gamle Grev Elles, som der altid tales om, der spøger her,« smaalo han og vilde begynde at male igjen, men da bankede det tre og atter tre og atter tre Slag i Gulvet.

»Nej, dette er for uhyggeligt,« tænkte Steenby; forsigtig vilde han gaa ned af Stilladset for at gaa ud af Slottet, men da holdt nogen fast i ham bagfra, det var en Krog i Stilladset, og i vild Angst vilde han springe ned, men styrtede hovedkulds ned fra det fem Alen høje Stillads og blev bevidstløs liggende.

Nu kom Godsforvalteren med Nøglerne, og Viggo stormede ind i Riddersalen: »Fa'er! her er Nøglerne« — men store Gud! der laa jo hans kære Fader paa Gulvet, med Blod ud af Munden, og et Ansigt saa hvidt som et Ligs.

»Fa'er! kære gode Fa'er!« — og Viggo kastede sig grædende ned ved Faderens Side.

»Kom min Dreng, lad mig hjælpe Fa'er,« sagde Godsforvalteren, og nu løftede han Steenbys Hoved op og talte sagte til ham.

»Hjem!« stønnede Maleren med lukkede Øjne.

Fire Timer senere laa den stakkels Mand i sit Hjem, omgivet af Hustru, Søn og Læge — men før Nattens Frembrud var han død; hans Brystkasse var knust.

Grændseløs var hans Hustrus og Viggos Sorg. Disse Tre havde levet saa uendelig lykkelige, og nu! —

Et Aar senere.

Et Aar senere finder vi Fru Steenby sengeliggende, hun var lam nu, thi fra den Dag, de kom bærende med hendes Mand, blodig og lemlæstet, havde hun ikke været Menneske mere; det var Nervelamhed, sagde Doktoren, men hjælpe hende kunde han ikke.

Viggo sad ved hendes Seng og læste højt for hende og hendes Veninde. Det var »Kirkeklokken i Farum« han læste, og i Smug tørrede han en Taare af Øjet, han huskede saa tydelig den Aften, da hans Fader sidste Gang læste den højt for dem.

Hans kære, kære Fader —

Da sagde Veninden bevæget:

»Ja! det er et udmærket, smukt Digt — men om nu virkelig saadan Rust kunde hjælpe, ja, saa var der ingen, der havde Mod til at hente den; nej, her i England siger man for et gammelt Ord, at den Gravrust, der sidder paa Jernblomsterne og Ornamenterne paa de gamle Sarkofager i Familiekapellerne og Krypterne, at en Theskefuld af den Rust skal helbrede Lamhed og andre Lidelser.«

»Det er da umaadelig svært alligevel; for det skal jo være Klokken 12 ved jeg da, at man skal hente Rusten.«

»Nej, her i England hedder det »før Solen daler.«

»Aah! det er da ingen Sag saa,« sagde Viggo og drog et lettende Suk.

»Jo! det er alligevel meget vanskeligt, fordi man skal være ene, og ingen maa ane, at man tager det.«

»Min store Dreng tænker da ikke paa at hente Gravrust til Mo'er; nej! Viggo, jeg tror jeg døde af Angst, om jeg vidste, at du gik paa saadan en Expedition; nej, min Dreng, nu har jeg kun Dig, saa maa du ikke tænke paa saadanne farlige Ting.«

Viggo tænkte alligevel paa det, og da Juleaften kom, listede han ubemærket det sidste Stykke Julelys og en lille Mistelten til sig, for senere at gemme det i sin Faders Chatol, som nu var hans. Hvordan han skulde komme til Kryptkirken, vidste han ikke, men han vilde overlade det til Vorherre selv at styre hans Veje, og et Julelys og en Misteltеen var Talismænd mod Spøgelser.

Pinsedagen.

Vinteren var forløben, Pinsen stod for Døren. Dagen før Pinsedag kom Viggo hjem fra Skolen i en hel bevæget Stemning. Han fortalte sin Moder, at en af Lærerne havde proponeret Drengene at gøre en Tur med dem 2den Pintsedag ud til det gamle Gods Wynwood; bese Parken, Slottet og Kapellet, og saa ellers ture om og køre hjem til London med 9 Toget.

Wynwood.

2den Pinsedag kom saa med Sol og Glæde for 100 Drenge.

»Farvel, Mo'er! Toget gaar om ti Minutter; Du har jo Tante og Onkel i Dag, saa jeg er rolig for Dig,« og Viggo kyssede sin Moder og ilede af Sted.

»Og Gud være med Dig, min Dreng,« — saa smækkede Gangdøren, og ti Minutter efter hørte Fru Steenby Togets hvinende Piben, og hun foer uvilkaarlig sammen, det var som skar det hende i Hjertet.

»Gud være med ham,« det gentog hun hele Tiden.

Mudder og Vrøvl var der, før Drengene kom i Kupéen, Mudder og Vrøvl, da de vare i Kupéen, og Mudder og Vrøvl, da de igen skulde ud af Kupéen, saadan et hundrede Drenge.

Hver af Drengene havde købt sig en Pibe, og Læreren havde ogsaa en. Hver havde faaet sin Billet udleveret allerede om Morgenen tidlig med Tilsagn om at passe paa den og paa sig selv hele Dagen, da Læreren ikke kunde have Ansvaret alene og Drengene jo vare store.

Da Toget holdt, væltede alle Drengene ud.

»Til Wynwood,« brølede de, og nu stormede de allesammen over Marker og Enge og over i de store Skove, der omgav Wynwood Godset.

Her, hos en Skovløber, fik de Kaffe, Mad havde de selv med, og nu var der en Jubel og Glæde uden Ende.

Kun én var stille, kun én listede ene om og talte med sig selv, og det var vor Ven Viggo. Han tog en Æske op af Lommen, og lagde den atter ned igen; saa en stor Tollekniv, lukkede Bladet op og i, og prøvede, om det var i Orden.

Ja! for nu! idag — nu maatte, nu skulde, og nu vilde han hente Gravrust til sin elskede, velsignede Moder.

I Riddersalen.

Saa stod han da i Riddersalen igen, stod lige indenfor Døren med Haanden knuget mod Brystet; de andre Drenge stormede frem og samlede sig om Godsforvalteren, der fremviste og fortalte om Familieportræterne.

Da de kom til Weenfreds Billede, sagde Godsforvalteren:

»Her sad den gode Maler Steenby og malede vor Stamherres Billede, og saa styrtede den Stakkel ned og knuste Brystkassen.«

»Hans Søn er her med,« sagde en af Lærerne.

»Nej! hvor?«

»Der staar han henne ved Døren.«

»Aah! den Stakkel, ja han kommer nok her hen, naar vi andre er gaaet —

»Ja! han gaar altid bagefter os andre,« forsikrede en af Drengene.

Nu var der ingen, — nu ilede Viggo hen til Billedet, stod længe og saa op paa det, og da var det, som om det smilede ned til ham, og nikkede venligt.

»Fa'er! Fa'er!« stønnede Drengen, og saa gik han sagte ud af Salen og hen til Kapellets Dør; her knælede han paa Stentrappen og bad inderligt til Gud.

Et buldrende Trav lød nu, det var Drengene der kom, og nu blev Kapellet gennemset og forklaret.

Ingen Gravrust! end ikke den mindste Plet paa nogen af de store Sarkofager i Kapellet. Ingen Gravrust! Viggo blev fortvivlet.

»Er det alle Kisterne, eller er der ældre i Kryptkirken nedenunder?« spurgte en Lærer nu.

»De ældre ere neden under, og hver Gang der kommer nye Kister af Familien, saa maa en af de ældre Sidelinier rykkes ned, men det er nu 20 Aar siden, der blev sat nogen derned.«

»Kan man ikke komme derned?«

»Jo! bevares, hvis de Herrer ønsker det, men — sandt at sige, saa — saa, jo rent ud, jeg skøtter ikke om at gaa derned.«

»Aah! lad os endelig komme derned,« istemte nu alle Drengene; det gøs allerede i dem ved Tanken om Spøgeriet, som var ligesaa bekendt som Wynwood selv.

»Som De vil« — sukkede den Gamle, og nu gik Godsforvalteren gravitetisk iforvejen ned ad en snæver Stenvindeltrappe.

En frygtelig muggen Luft slog dem i Møde gennem den sorte Filegrangitterport, der lukkede for Kælderen.

Porten knagede i de svære Hængsler, da den blev aabnet, og nu trængte Drengene sig hastig ned i Kælderen; dog maatte de gaa lempelig frem, thi Gulvet var ujævne Mursten og Fliser, og Belysningen, som kom gennem Jerngitre, som sad helt oppe ved Loftet, den Belysning var kun ringe, da de svære Kister tog alt Lyset.

Der hang en stor gammeldags Lygte dernede, og den tændte Godsforvalteren; men man saa tydeligt, at Hænderne rystede paa den gamle Mand.

Nu fortalte han om alle de store Godsejere her laa med deres Hustruer og Døttre og Sønner, og alle hørte efter med stor Interesse, men ingen dog som Viggo — han var — fra det Øjeblik han kom ned

i Krypten — kun lutter Øre og Øje, og da han opdagede en mindre Kiste henne under Gittervinduet, hvor Regn og Fugtighed havde sat Gravrust paa de sorte Jernroser og Jernblade og Snirkler, der laa ovenpaa Kisten — da var han som fastgroet der, og han krøb ubemærket bag om Kisten, der vel var sine 2 Alen høj.

Det drønede i Kælderhvælvingen, da Jernporten faldt i, det gøs i Viggo, og dundrede og drønede ovenover hans Hoved, da Drengene strømmede op i Kapellet, men snart blev alt stille, og Viggo listede sig frem, dog hele Tiden som var han bange for at nogen skulde høre ham. Han saa sig nu om; han var i den bagerste Kælderhvælving, og der — ligeved den lille Kiste med Rusten, der var en stor Jerndør ovenover syv Stentrappetrin.

Den Dør førte lige op til Havegangen, det kunde han se, da han forsigtig krøb op paa et Kistestativ, og han havde jo ogsaa daglig set paa den Dør oppe fra Havegangen, da han var med sin Fader, og han havde ligget paa Maven i Grusgangen og kigget herned, hvor han nu stod ene — aah! saa grusom ene — Nøglen til Døren hang ved Siden af Dørstolpen, den var saa stor, som en almindelig Pistol, — og saa rusten. —

Først havde han ment, at han maatte blive dernede til Læreren savnede ham, og kom igen og søgte efter ham; thi at de vilde komme tilbage efter ham, tvivlede han intet Øjeblik om, og da vilde de pibe, og han svare med sin Pibe, og saa fandt de ham straks.

Kniven kom nu frem og Æsken med, men Handen rystede saa stærkt, at han maatte aabne Kniven med Tænderne.

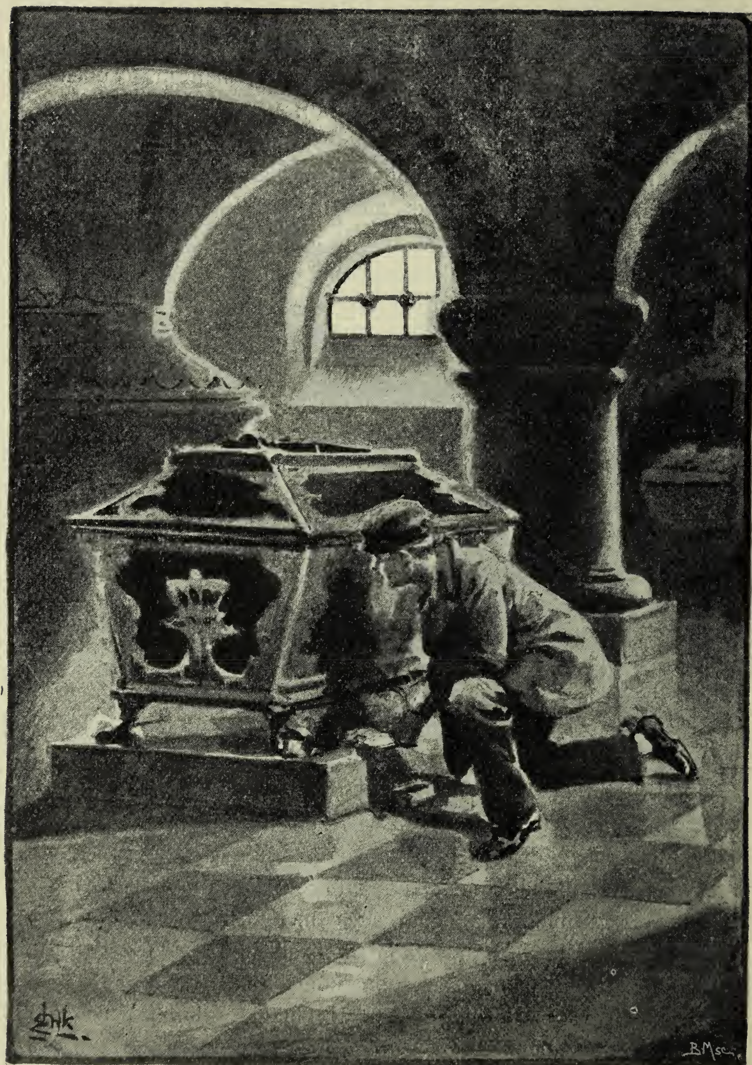
Saa talte han med sig selv for at sætte Mod.

»Hør nu, Viggo — du vil, du vil redde Moder fra hendes Lamhed, du skal kun skrabe lidt Rust af Kisten, og du gør ikke noget ulovligt, ikke nogen slet Handling, men kun en god, og din Fader vilde have elsket Dig derfor,« men Haanden rystede mere og mere.

Han tog sit Uhr op af Lommen, Klokken var kun 6! En Time endnu før han turde haabe paa, at de kom efter ham.

Han skulde være færdig med at skrabe »før Sol gik ned« — nu huskede han, at saadan lød jo Ordren.

Kniven blev atter sat paa de rustne Jernblade, og nu skrabede og skrabede han ganske sagte og forsigtig det luerøde Gravrust ned i sin Æske.

B.Msc.

Hvad var det? hys! — det bankede ganske sagte henne i den store Kiste!

»Aah, Gud Fader i Himlen, hjælp mig!« hviskede Viggo.

Atter var alt stille.

Den kolde Sved stod paa hans Pande — ja paa hele Kroppen.

»Moer! Moer!« stønnede han sagte, »jeg vil redde dig,« og nu skrabede han atter ivrigt, saa at det peb under Kniven, og nu laa der en hel lille Bunke Gravrust i Æsken.

»Der er nok nu,« tænkte han, satte Laaget forsigtig paa, puttede Æsken i Lommen og saa Kniven med; han vilde nu drikke lidt Portvin, som han havde med i en lille Mixturflaske.

Han følte, at han fik ondt, han søgte ned i Trøjelommen, men — aah Gud! — der bankede det atter henne i den store Kiste — og nu igen, han hørte det saa tydeligt, saa — ja saa sortnede alt for hans Øjne syntes han, og saa faldt han bevidstløs om.

Han vaagnede atter op, længe efter. »Hvor er jeg,« stønnede han og saa sig om, rejste sig op — — og nu stod alt klart for ham, nu vidste han hvor han var.

Han følte efter Æsken, jo! den var der, og nu maatte de andre vist snart komme og hente ham, ellers troede han nok, at han døde af Angst hernede i den klamme, mørke Gravhvælving.

»Jeg vil gaa op af Trappen der og aabne Døren med den store Nøgle, hvis jeg bare kan dreje den omkring,« tænkte han.

Da knælede han ned bag Kisten og bad inderlig til Gud om Frelse, og se, — i det samme saa han, at en af Gulvfliserne langsomt løftedes i Vejret, en Lysstribe trængte op fra Jorden op i Kælderen til ham.

Hvor han rystede af Angst, han holdt sig fast i Kisten for ej at falde om — men se — hvad var det — aah Gud være lovet — det var et levende Menneske, der kom op af Jorden.

Viggo var lige ved at raabe »her er jeg,« men godt for ham var det, at Angsten havde lammet hans Tunge; snart indsaa han, at det var det klogeste at tie.

En høj, mager Mand i sorte, fine Klæder og med en masiv, tyk Guldkjæde og glimrende Brystnaal stod der, halvt oppe, halvt nede i Kælderen.

Et stærkt Lys nede fra oplyste hele hans Person og Ansigtet, der var saa urimeligt magert, smalt og fint.

Kort afklippet Haar, sort, smukt Overskæg og et Par Øjne, der gnistrede som Slangeøjne, og spejdede rundt i Kælderen som om de søgte nogen.

Næsen var kroget og fin.

Nu kom han helt op i Gravhvælvingen, og nu kom der et andet Hoved.

Sort, krøllet, tykt Haar omgav et bredt, frastødende Ansigt, der blussede rødt, trods, at det var saa sværtet som en Kakkelovnsrensers.

Han rakte en bred Næve op med en Pakke Papirer; den tynde gemte dem omhyggeligt i en lille Rejsetaske, han havde over Skulderen.

De saa sig nu begge spejdende om.

»Du! James! det var livagtig, som om jeg hørte nogen pusle der henne ved Børnekisterne; skal vi gaa der hen og se efter?«

»Aah Vrøvl! — er her nogen?« raabte James. Det rungede og sang i Metallaagene, men ingen svarede; aah nej, her er sku ingen; jo jeg syntes forresten ogsaa før, da vi var nede, at jeg hørte nogen røre sig her oppe, derfor bankede jeg op i Kisten, men se, det er nu enten Indbildning, eller ogsaa er det de gamle Benrade, der vender sig i Kisterne af bare Glæde over vore Bedrifter, Snubb!

»Ja! hvad Benradene anbelanger, da lar de sku nok være med at vende sig, men hør nu James! lad mig nu se, at du er om dig; nu har du jo alt mit Arbejde for de sidste Maaneder, saa nu ka' vi vel puste lidt, hvad du?«

»Sludder, Snubb! naar jeg nu kommer til London, saa gi'er jeg Henry alle Papirerne og alle Instrukserne, saa kommer jeg her tilbage i Morgen Aften med 7 Toget, og ser du Snubb, saa ta'er vi ordentlig fat, for nu vil vi være færdige med de 100,000 til Sommer, saa kan vi hvile i flere Aar.

»Det forstaar sig, James.«

»Vell, saa gaar jeg nu! Jeg tager saa med Toget i Aften.«

»All right« brummede Snubb og forsvandt i Jorden.

Den lange lagde forsigtig Flisestenen over Hullet, sprang op af Stentrappen og tog den store Nøgle, som han meget sagte satte i Døren, der nu jamrede paa de rustne Hængsler, og da Døren nu stod paa vid Gab, strømmede en kølig, frisk Sommerluft fra Haven ned i Kælderen.

Viggo aabnede uvilkaarlig Munden og indaandede med Begærlighed den dejlige Duft af Lilliekonvaller og Syrener.

»Hvem der nu turde løbe med op af Trappen,« tænkte han, og kiggede forsigtig frem bag Kisten.

Den lange var ved at trække Nøglen ud af Døren, da det pludselig bankede voldsomt henne i den store Kiste.

Han foer sammen og brummede ærgerligt.

»Saa for Satan! hvad nu Snobb.«

Han sprang ned af Trappen, hen til Flisen, som han trampede paa, og saa fløjtede han samtidig.

Nu løftede Flisestenen sig langsomt i Vejret, og Snobbs blussende Ansigt kom atter tilsyne.

»Skæget! du glemte sku Skæget, James.«

»Very well, Snobb,« og den lange tog nu imod et sort Fuldskæg og en sort tæt Paryk, som han omhyggelig kom i Rejsetasken, den han saa atter lukkede forsigtig i Laas, og puttede den lille Nøgle i sin elegante Vestelomme.

Saa optagne var de to af dette Arbejde, at ingen af dem saa, at en lang, fjortenaars Dreng sneg sig som en Kat hen til Stentrappen, og krøb op af den paa alle Fire, op i Haven hen til højre, under den store Syrenbusk, der stod lige ved Trappen.

»Hys! hvad var det? der var sku nogen der rørte sig hernede,« udbrød Snobb forskrækket.

»Sludder Snobb! stik du nu bare ned i Reden igen, og lugt ikke for meget til den røde Druesaft, du, medens jeg er borte.«

»Jeg skal nok passe paa mig selv,« brummede Snobb og forsvandt atter i Dybet.

»Saa nu lukker jeg for Svinet,« smaalo James, »gid han bare drak sig ihjel med det samme, saa var jeg da af med ham det Svin.«

Flisen laa nu atter som tidligere ned over Hullet og James sprang let som en Dreng op af Trappen, lukkede varligt Døren, drejede Nøglen sagte om, trak den lige saa sagte ud, bandt den ved et Sejlgarn, der hang ved en af Jerntræmmerne henne ved Kældervinduet, og firede saa Nøglen ned i Kælderen.

Nu saa Viggo fra sit Skjul, at han tog en lang Stok frem fra den Syrenbusk som stod ved den anden Side af Trappen.

»Hvis jeg var krøben ind i den Busk! uh ha!« tænkte Drengen. Men hvad nu — ja nu saa Viggo til sin store Forbauselse, at Manden brugte Stokken som Springstok.

Han satte af fra Trappen tvers over den fintrevne Grusgang, over i Græsplænen og nu i lange Spring, fra Bed til Bed, fra højre til venstre, frem og atter frem, indtil han naaede Lunden, saa forsvandt han for Viggos anspændte Øjne.

Først nu aandede den arme Dreng rigtig frit, og nu takkede han Gud saa dybt og inderligt, og saa lagde han Planen for, hvad han nu skulde foretage sig.

Han turde neppe røre sig, endsige løbe sin Vej, han vidste jo ikke, om ikke Snobb stod der nede og kigede op.

Først efter et helt Kvarters aandeløs Spænding gav han sig til at krybe ganske forsigtig tvers over Grusgangen, hen over Græsplænen fra Bed til Bed, indtil han naaede Lunden; saa rejste han sig op, og nu gik det i vild Flugt frem gennem Skoven; som var han forfulgt af den vilde Jagt, saadan foer han af Sted.

Nu var han paa Landevejen, nu foer han over Grøfter og Gærder, indtil han naaede Stationsvejen, saa pustede han lidt, og stod stille og trak Vejret.

Langsomt gik han nu videre, og da han endelig naaede Stationen, saa — ja! saa saae han Toget langt borte skinne med de røde Ildøjne og den hvidlige Damp ud af Halsen; som en rasende Drage — saadan foer det af Sted.

Han var kommen »for sent.«

Sommernatten.

Alt var lukket og slukket nu ved denne Bistation, det var det sidste Tog for den Dag.

Bedrøvet og raadvild stod han nu der og saa sig om.

Da faldt hans Øjne paa en Vandpost, der stod nok saa fredelig og viste ham sit hvide Porcelænsbæger, der hang i en Kæde og skinnede i det klare Maanelys.

»Aldrig! aldrig før eller senere, havde han drukket noget der smagte ham saa velsignet, eller der kvægede ham saa meget, som netop det friske, rene, kolde Vand, ovenpaa den grusomme Gravluft, den Skræk og Nød,« det fortalte han ofte senere hen i Livet, naar han talte om den Begivenhed.

Havde nu Viggo været en voxen Mand, havde han strax henvendt

sig til nogle Folk, der gik ved Stationen, og faaet dem til at skaffe sig en Vogn, men han var kun en Dreng, og saa tænkte han ikke derpaa; ejheller havde han Penge nok med sig, og sligt kan forknytte Drenge.

Fire Mil er da let at gaa i en Sommernat, tænkte Gutten, og saa gik han rask af Sted; langs med Skinnerne gik han hele Vejen, saa var han vis paa, at han var paa rette Vej, og at han kom hjem.

Saa lys var Sommernatten, at Viggo hele Tiden kunde se paa sit Uhr hvad Klokken var, og han saa paa Uhret hver halve Time.

Engang imellem satte han sig paa en Afvisersten, da Græsset var aldeles vaadt, og hvergang han gjorde det, saa tænkte han: »aah, nu er du snart over det værste.«

Kl. fem stod han foran Havelaagen til sin Moders Villa.

Sagte lukkede han Laagen op og i igen, saa listede han over Grusgangen hen til Vinduet, — men — du gode Gud! sad ikke hans Moder der ved Vinduet med et kridhvidt Ansigt?

Eller — var det et Genfærd?

Hans Moder kom jo aldrig, end ikke om Dagen, hen til Vinduet, hun laa jo lam i Sengen hele Tiden.

»Moer! Moer!

»Ja! ja! ja!« — og Vinduet blev skubbet sagte op — »ja, min Dreng! min kære Dreng!« hulkede Moderen.

Et Minut til, saa laa Viggo i sin Moders Arme, og de kyssede hinanden og græd begge to af inderlig Glæde.

»Hvordan er du kommen herhen til Vinduet, Moder?«

»Gaaet herhen, min Dreng! gaaet herhen! af bare Angst over Dig, over at Du ikke kom i Gaar Aftes, da de andre Drenge kom; saa blev jeg lige med et mægtig over mine Ben og stod op, svøbte mig i Sjaler og Tæpper og gik her hen til Vinduet; men nu vil jeg atter gaa i Seng, for ellers bliver jeg vel syg.

Skræk og Angst lammede mig for et Aar siden; Skræk og Angst har atter givet mig min Førlighed igen.

Det var saa Guds Villie.«

Saa rejste Fru Steenberg sig langsomt op; støttende sig paa Viggos Skulder gik hun rolig hen til Bordet og derpaa hen til Sengen.

Nu ringede hun paa deres Pige, og da hun saa havde hjulpet hende i Seng, bad Fru Steenberg hende om at lave Kaffe til dem og give dem

noget Smørrebrød til, og lidt efter sad de saa begge hver i sin Seng og nød den dejlige Kaffe, alt imedens de talte sammen gennem den aabentstaaende Dør.

Pludselig udbrød Viggo:

»Men Gravrusten! Gravrusten! hvad skal saa den være til, naar du nu er rask, kære Moder?«

»Gravrusten! — Viggo dog! ja, jeg tænkte nok hele Tiden, at det var den, der holdt dig tilbage paa Wynwood! min arme Dreng! har Du virkelig gennemgaaet den store Angst, at være ene i en Gravhvælving? Du kunde være død af Angst! Hvad skulde jeg saa have gjort, Viggo? Men saa har Gravrusten jo dog alligevel hjulpet mig, min kære, velsignede Dreng, den er jo Skyld i min Angst!«

Da Klokken slog otte paa Jernbaneuhret, stod Viggo hos Politiinspektøren og berettede om alt, hvad han havde opdaget.

Der blev et saadant Røre med Telegraferen og Kommanderen og Raaben og Spørgen, at Viggo krøb sammen henne i et Sophahjørne, aldeles fortumlet af al dette uvante Staahej.

Inspektøren klappede ham paa Skulderen og sagde:

»Du har vist Landet en stor Tjeneste, min Dreng, thi i flere Aar har her cirkuleret falske Sedler og Noter, men de kom fra Udlandet, og vi har ikke kunnet finde eller fange Gavtyvene; nu har vi dem, og vil Gud, skal vi fange dem alle i Reden, og der vil blive Glæde over hele Landet.«

Viggo svarede intet, men følte en dyb og inderlig Glæde ved at han havde gavnet sit Land.

Med ni-Toget foer han saa atter af Sted til Wynwood, i Følge med to Opdagelsesbetjente og en lille Afdeling Soldater; dog fulgtes de ikke ad allesammen, men blev spredt om i Toget, Overbetjenten klædt som Lord.

Nu kom da den gamle Slotsforvalter (der intet anede om Tyvene) trippende og rokkende med sine Nøgler i Haanden.

»Det er ellers kun om Søndagen at Slottet forevises, men. de Herrer kommer maaske langvejs fra?«

Den ene af Englænderne viste nu hemmeligt Slotsforvalteren sit Polititegn, og det virkede i den Grad paa den gamle Mand, at han blev staaende som en Billedstøtte og gabede paa Lorden med aaben Mund.

Saa rystede han forbittret paa Hovedet og mumlede:

»Har man kendt Mage! har man kendt Mage! Det er sandelig godt, at Sir Veenfred ikke er her, thi dette taalte han saa Skam ikke.«

Riddersalen blev nu beseet og befølt og saa gik Vejen til Kapellet, dog blev fem af Herrerne tilbage i Riddersalen, og atter andre fem blev i Kapellet.

Resten af Selskabet begav sig saa forsigtig ned i Kryptkirken, med Godsforvalteren i Spidsen.

For vor Ven Viggo var alt dette en hel aandelig Lidelse og Anspændelse; ja, da Jerndøren ned til Kryptkirken blev aabnet og hvinende og jamrende drejede sig paa sine Hængsler, da — ja — da tog han i en af Betjentenes Arme, og saa tog denne et fast Tag i ham og fik ham under Armen.

»Halløj! du taaler nok ikke Kælderluften — hvad min Dreng? ja, tænk nu, om du skulde blive hernede alene i flere Timer, saa besvimede du nok — hvad min Ven?« — Og Betjenten kneb ham let i Øret og hviskede til ham:

»Det var godt gjort! at have været hernede alene! fy for Pokker, det gjorde jeg Dig ikke efter; Du er en Pokkers rask Gut; — naa! der er nok Gravrust, hvad, der henne paa Rosetterne,« og saa lo han nok saa fornøjet, men Viggo kunde knap aande, thi han hørte tydeligt, at det puslede i den store Kiste, og han pegede derhen, hviskede saa noget til Betjenten.

»Guds Død og Pine! og nu foer Betjenten hen og aflukkede Gitterdøren, der førte op til Kapellet, tog Nøglen i Lommen og en Revolver op af Lommen og gemte den under sin Plaid.

Saa kiggede han ind under den store Kiste.

»Ho! ho! mine Venner, her skal De se en sjelden Kiste, kom og hjælp mig at faa Laaget af!«

Men nu foer Godsforvalteren op i Vrede; han stod og holdt den gamle Lygte, som han havde tændt, og den rystede saadan i hans Haand, at en Betjent tog den fra ham:

»For Guds Skyld! nej, rør ikke ved den gamle Kiste, det er »Sir John Ellis den Onde«, der ligger deri; og det er ham, der gaar igen, ham, der spøger her i Slottet! rør for Guds Skyld ikke hans Kiste.«

»Ja vel! ja vel! det kan vi saa inderlig godt forstaa, men se nu ere vi rejste saa mange Mile for at se Slottet og alle Mærkværdighederne,

og især Spøgelserne, saa nu maa Godsforvalteren ikke nægte os den Fornøjelse; ere vi vel bange, mine Herrer?«

»Nej! nej! lad os bare aabne Kisten og selv se, hvad for Spøgelser der er i.«

»Laaget kan kun skrues af,« indvendte den Gamle med en forskræmt Mine.

»Ser man det! ser man det! kom nu mine Venner!« og nu løftede 4 Betjente ganske rolig Laaget af, og derpaa blev Kisten undersøgt; den indeholdt dog kun nogle gamle Ben, syntes de.

»Men se her! her er vist Laaget til hele Spøgelsekassen,« sagde Overbetjenten og saa løftede han et alenbredt Laag op af Kisten, og da saa man en Lysning strømme op fra Jorden under Kisten.

Laaget blev dog nu sat sagte paa igen, og først nu blev Flisestenen, som Viggo havde udpeget med sin Fod, løftet varligt op, og saa lagt op i Kisten, ovenpaa Laaget. »Saa kunde der ingen Spøgelser komme den Vej,« forsikrede Betjenten.

Nu bøjede han sig ned over den underjordiske Trappe og raabte:

»Snobb! Snobb! er du der, Snobb! Kom gamle Dreng! der er Ugler i Mosen, Snobb! kom og hjælp mig dine Sølvbarrer ned! hører du, Snobb!«

Nu fløjtede han tre Gange ganske sagte, da hørte de allesammen slæbende Trin nede fra Løngangen, derpaa at en kravler op ad Trappen, og nu viste Snobbs sortsmudsige og rødblommede Ansigt sig op over Trappen, belyst af den Lygte, han bar i Haanden.

Selv kunde han jo intet se, da Lygten blændede ham, og Kælderen jo var saa godt som mørk.

»Naa! hvad Satan er der nu i Vejen! — det har vel ikke saadant et Jav?« og nu ravede han videre op af Trappen, helt op til Kanten af Kældergulvet; i samme Øjeblik blev han greben bag fra af to kraftige Hænder; atter to andre Hænder lagde Haandjern paa ham, der tabte Lygten af bare Angst og brølede som en gal Tyr.

Nu halede de ham helt op, og saa kom der ogsaa Fodjern og Lænker om Benene paa Snobb, der var halv beruset og bandte og skældte, fnysede, spyttede og sparkede som en gal Mand.

Han blev nu baaren med ned i den underjordiske Gang, for at han kunde vise dem til rette eller forklare; men det var til ingen Nytte, thi han rasede bare og vilde ikke besvare et eneste Spørgsmaal.

Saa saae de sig da omkring paa egen Haand, dog gik de meget lempelig frem, fordi de ikke vidste, om der var flere saadanne Karle, som Snobb, dernede.

Allerførst opdagede de en stor Ovn; der brændte en stor Kulild! Der stod en stor Gryde med Beg, og der var et lille Spisekammer med mange lækre Sager.

Der var et Soverum med to gode Senge med gode Dyner, Tæpper og Puder i — der var et helt lille Bogtrykkeri med Maskine, Typer og Papirstabler.

Der var endog en lille Vinkælder, det var dens Indhold, der havde fristet Snobb, der ellers kunde have forsvaret sig godt dernede fra med sine Revolvere.

Nu laa han der og væltede sig som et Svin.

Da nu en af Englænderne resolut trak Proppen af en af Portvinsflaskerne, saa formelig brølede Snobb i blindt Raseri:

»I forbandede Tyveknægte! vil I la'e Vinen være I Svinetryner!«

»Din Skaal, Snobb!« lo Overbetjenten, og nu raabte de alle som med en Mund, »din Skaal, Snobb!« og saa tømte de hver et Bæger, som stod paa Bordet, og som nu gik rundt imellem dem.

Ja, selv Viggo maatte tømme et saadant fordi han saa ud som »et levende Lig«, yttrede Overbetjenten; og sandelig, det var velgørende.

Kun den gamle Godsforvalter vilde ikke drikke en Draabe; han stod hele Tiden som Billede paa Forbauselse, Skræk og saa forøvrigt hel idiotisk ud, det gamle skikkelige Menneske.

»Det var da ellers en kostelig Vin, du der har faaet Kløer i, Snobb! det skulde vel aldrig være en af de ægte gamle Slotsvine, hvad? og han læste Etiketten højt.

Men nu vaagnede den Gamle af sin Lammelse: »Ih! Gud Fader bevares, det er Herrens fineste Vine, dette er over al Maade skrækkeligt, Herrens fine Vine! Saadanne Skurke! saadan noget Røverpak,« og han truede af Snobb, der laa paa Gulvet og lallede og halvsov.

Efter to Timers Undersøgelser over alt, bar de Snobb op af Kælderen, og nu vidste de temmelig sikkert, at der kun var ham dernede, thi nu, da han var fuldkommen ædru, svor han paa, »at de kunde rode til Dommedag, uden at finde saa meget som en Kat dernede.«

Nu kom der en Vogn, og derpaa anbragte de Snobb og fire Betjente, og saa lød Instrukserne:

»I svarer mig til Knægten med Jert Liv og venter paa os deroppe paa Stationen.«

»Ja vel! ja vel!« — og saa kørte de med ham, og Viggo aandede lettere nu, og først nu kom Mundene rigtig paa Gang.

Det var rørende at se den gamle Slotsforvalters Glæde over at vide, »at nu var Spøgelserne fjernede fra hans kære Herres Slot, og nu skulde han skrive til ham, at han atter maatte vende tilbage,« og saa stod Taarerne ham i Øjnene.

Der var ikke Tale om, at de andre Betjente maatte gaa op til Stationen for at faa Middagsmad — nej! nej! i hans eget Hus, ved hans eget Bord skulde de modtages som Hædersgjæster; især den kække Viggo, denne prægtige, modige Dreng, ham vilde han ikke slippe, hans Hustru skulde se ham og takke ham og de skulde alle have det saa hyggeligt.«

Ja! der var sandelig hyggeligt, dernede hos Godsforvalteren.

Bordet bugnede af herlige Retter og den bedste Vin kom frem, og som Dessert en prægtig, stor Pinsekage, som bruges saa meget i England.

»Se, det var nu det,« sagde den engelske Overbetjent, »nu skal vi holde Ørerne stive; thi nu skal vi paa Rævejagt, og allerhelst fanger jeg Ræven oppe paa Stationen — men slipper han fra os der i Mængden, saa maa vi nappe ham i hans Hule, hvor nu disse fire Herrer skal ned at holde Vagt.

Soldaterne ere her rundt om i Skoven, de har alle Proviant med sig og samles om Slottet ved min mindste Fløjtetone.«

Saa lød en skingrende Pibe fra den engelske Lords Fløjte, og et Sekund efter svarede en Pibe ovre fra Skoven.

»All right! Og nu Tak for venlig Modtagelse, kære Hr. Godsforvalter og Frue, og »paa Gensyn«; naar Forhørene skal holdes, da bliver det her paa Wynwood.«

»Farvel, farvel, kære Venner! jeg føler mig saa let, som om en hel Byrde var væltet fra mit Bryst.«

»Ingen Spøgeri mere! ingen Genfærd eller Svovldampe! Ja! Gud velsigne den kære Dreng; nu kan vi to Gamle da sove rolig i Nat.«

Smaasnakkende fulgte han Gæsterne helt ud igennem Haven, gennem Havelaagen ud paa Vejen, og stod saa og vinkede med Haanden, saa

rokkede han lykkelig og glad tilbage og smaamumlede: »ingen Spøgelser, ingen Genfærd; min kære Winfred tilbage, aah, Gud ske Lov! Gud ske Lov!«

Den engelske Lord og hans Følge vandrede saa smaapassiarende hen ad Vejen til Stationen.

Viggo gik lidt bag efter; han saa spejdende efter de Steder, som han troede at genkende, hvor han sprang over igaar Aftes, og da de kom til Vandposten og Porcelainsbægeret, da dyede han sig ikke, men maatte hen og klappe paa den rare Post, og drikke af det rare Bæger og — takke Gud for, at det var gaaet saadan.

Et Kvarter kan være kort, et Kvarter kan være langt, det fik Viggo at føle, da de utaalmodige ventede paa Toget fra London.

Hvert Minut saa Viggo paa sit Uhr; kom det dog aldrig, dette Tog? jo! nu endelig, nu lød der en fjern Piben, og det forekom Viggo, at der blev trukket Istraade gennem alle hans Marvpiber, da han virkelig saa Toget komme susende ind under Perrontaget.

»Nu Ørerne stive, unge Mand, og nu husk paa Tegnet; ser Du ham, saa raaber Du højt: »Onkel! denne Vej!« og saa gaar Du uden videre hen og tager ham i Haanden. »Du tager jo fejl« naturligvis, forsikrer Du saa, men saa har vi Kig paa ham!«

Viggo nikkede bare, tale kunde han ikke for Spænding og Angst.

Han var belavet paa at se efter en høj, mager, mørk Gentleman, med eller uden Skæg eller Briller; Øjnene! Øjnene! Slangeøjnene, dem skulde han nok kende.

Mon han kom fra første — anden eller tredie Klasse?

Det Spørgsmaal havde de Alle drøftet; men Viggo stod bestemt paa at vente ham fra anden Klasse, og nu stod han der, stiv, stille og spejdende; han syntes, at han stod som et livløst Menneske; han hørte ikke, de talte til ham, han følte ikke, de puffede til ham, han var kun oppe i én Tanke — naar kommer han?

Nu stivnede Blodet i hans Aarer, for nu saa han denne rædselsfulde Skikkelse komme nærmere; fin — soigneret, med Rose i Knaphullet kom han gaaende let og elegant og saa sig stolt omkring med hævet Hoved og missende Øjne; nu vilde han gaa forbi Viggo, der stod midt i Døren og stirrede paa ham med stive Øjne og dødblegt Ansigt — da — ja da styrtede den blege Dreng bevidstløs om for hans Fødder.

De engelske Betjente ilede hastig hen til Hjælp, men den mørke, høje Herre saa ned paa den syge Dreng med Ligegyldighed, saa tog han et langt Skridt hen over ham og gik rolig ud af Stationsbygningen uden at se sig om.

Ingen af Betjentene turde dog anholde ham, de kunde ikke være aldeles sikre paa, at det var den Rette.

I Frastand fulgte dog to Mand efter Herren, der gik let og hastigt hen ad Landevejen uden at vende sig om.

Da de naaede Skoven, drejede de dog (efter Overenskomst) af til Højre, medens Herren gik lige ud.

»Der blev jeg s'gu hed om Ørerne,« smaasnakkede han med sig selv; »hm! det var da underligt med den blege Dreng med de stirrende Øjne, jeg synes forresten, at jeg har set ham før, men hvor?«

Havde hans Hukommelse nu staaet ham bi, saa at han havde husket, at det var den Dreng, der løb i Haven, da Maleren for et Aar siden var der — saa — ja saa var han ilet gennem Skoven og over Mark og Eng til næste Station og flygtet bort; nu kunde han ikke genkende Viggo, der var voxet saa urimeligt i det sidste Aar.

»Hvor mon de to Englændere blev af?« han vendte sig om og spejdede til alle Sider; »nej, her er jo ikke en Moders Sjæl; naa — væk med alle Skrupler, nu er Du jo snart i Ro i Din Rede, James, og om to Maaneder lukker vi for hele Kassen og rejser til Amerika, saa kan de spejde og søge efter Falskmøntnerne, saa længe de vil.

Uden at se paa den dejlige Maane, uden at ændse den friske, nys udsprungne Skov, uden at mærke den Fuglesang, de klukkende Toner fra den lille graa Nattergal, og uden at mærke Duften af Liljeconval og Syrener gik han rask videre gennem Skoven; og da han saa kom til Haven, opsøgte han den lange Stang, der stod i noget Humlekrat, og nu gik det i lange Spring hen over Plainerne, for at ikke Gartneren, naar han den næste Morgen kom for at rive Havegangene, skulde opdage Spor i Grusgangene, der hele Ugen vare uberørte.

Fantastisk var hele det Billede med det gamle Slot i Baggrunden, de høje, ranke Popler, de store Plainer, hvor denne tynde Skikkelse kom hoppende; han lignede en Kænguruh, der flygter. Maanen stod lys og klar over det Hele.

Ikke et af de Snese Øjne, der vare rettede mod Slottet fra Skov og

Buske, ikke et af dem saa al denne Herlighed i Naturen; de saa kun Et — og det var ham, den store, lange Kænguruh, der nu stod ovre ved Slotstrappen og ikke anede, at alle de Øjne spejdede saa ivrigt efter ham.

Stille satte han Stokken ind i Syrenbusken, halede Nøglen op ved Seglgarnet, op af Vinduet, satte den sindigt og lydløst i Nøglehullet, lukkede langsomt op og lod den tunge, jernbeslagne Dør falde ganske sagte tilbage i Kælderen.

Som en Kat sneg han sig ned ad Trinene; Døren kom langsomt tilbage igen, Nøglen drejedes om og blev hængt op paa sin Plads.

»Ah, det lettede! jeg ved ikke, hvordan det var fat med mig i Aften, men jeg følte mig til Mode, som om Hundrede Øjne fulgte mig; bah!« — han satte Hænderne i Siden og strakte sig og gabede, saa saae han sig omkring.

»Ja sæt, jeg nu virkelig er bleven forfulgt, saa kan de dog ikke gøre mig noget nu; hører jeg bare Nogen gaa i Grusgangen eller oppe i Kapellet, saa stikker jeg ned i Løngangen gennem Kisten eller Flisen, og saa ud og op gennem Løngangen, op i Skoven ad Løndøren ved Bakken, saa kan de snuse, saa længe de vil, mig faar de dog aldrig fat i, jeg er dem for klog.«

Han famlede sig frem til Flisen, saa trampede han paa den; atter tre Gange trampede han — intet Svar.

Atter trampede han tre Gange — intet Svar.

»Saa for Satan! nu er han fuld igen, det Svin; ja, saa maa jeg jo selv løfte Flisen op, det er ellers Snobbs Bestilling; der skal nogen til det værste.

Jeg maa tænde Lygten først, her er saa forbandet mørkt og uhyggeligt i Aften; det er nu fordi jeg har faaet Skræk i Blodet.«

En Svovlstik blev reven af, Lygten taget ned og tændt og saa sat hen under en af Kisterne ved Vinduet, for at, hvis der skulde være nogen oppe i Haven, de da ikke skulde opdage Lysningen.

Han bukkede sig ned og skubbede Lygten langt ind under Kisten; da pludselig mødte han to Øjne, der slugte ham med et spændt Udtryk.

Med et Sæt rejste han sig op, han følte sig som lammet af Skræk.

»Hvad er det! Jeg er ikke ene! Var det et levende Menneske? eller — eller — et Genfærd?«

Aah Vrøvl! det kan være en Kat, der er falden ned gennem Gitteret ved Vinduet.

Nej, nej! det var Menneskeøjne, flygt! flygt, James! flygt!« — men nej! han rørte sig ikke af Pletten, han følte sig lammet af Skræk.

En Lysstribe faldt hen over Kisten, han vendte sig hastig om, og nu var han sig selv. Let sprang han hen til Flisestenen, der sagte blev løftet i Vejret, saa var han reddet.

»Snobb!« udbrød han lettet — og saa stod han pludselig Ansigt til Ansigt med Snobb — nej, med en vildfremmed Mand, en Betjent.

»Død og Helvede!« udbrød han, saa gjorde han et langt Spring hen mod Stentrappen, men blev væltet bagover, og skønt han rev, bed og sparkede som et vildt Dyr, kom dog Fodjernene paa i samme Øjeblik og derefter Haandjernene — saa hurtigt, at han ikke fik Tid til at trække sin Revolver frem.

»Se saa, min fine Herre, nu gaar Vejen til London igen, hvis De ikke har noget imod det.«

»Hold Kæft! Hvor er Snobb?«

Et Dunk i Ryggen overbeviste ham om, at han ikke turde tale saaledes til Rettens Folk.

»Hvor er Snobb? For Satan! saa svar dog.«

»Rettens Folk taaler ikke en saadan Tiltale og ere ikke forpligtede til at svare dem.«

»Svar mig bare,« bad han nu, »hvor er Snobb?«

»Han sidder oppe paa Stationen og sover sin Rus ud, og venter kun paa Dem for at tage til London sammen med sin gamle Kammerat.«

»Jeg er ikke hans Kammerat! jeg er hans Herre — det fulde Svin, nu har han igen drukket for meget; ellers havde de næppe fanget os.«

Hele Vejen op til Stationen gik Fangen og skulede fra den ene Side til den anden, som om han pønsede paa Flugt, men da der ved Betjentens Fløjten myldrede Soldater ud af Skoven, saa løftede han Skuldre og Øjenbryn i Vejret, som om han vilde sige: »Haabløst«, og gik saa sløvt videre.

Der var Røre der oppe paa Stationen. De ventede jo paa »Englands største Gavtyv«.

Folk stod i Grupper og passiarede, men flest stod henne ved Viggo,

der atter var kommen til Besindelse, og som maatte besvare hundrede Spørgsmaal, som blev rettede til ham.

En Betjent fortalte højt og lydt om Viggos Bedrift.

»Der er han! der er han!« lødt det nu, og nu saa man »James« komme langsomt gaaende med bundne Hænder.

Viggo rørte sig dog ikke, han saa dem komme forbi, saa Folk løbe efter Toget, men han sad træt og anspændt og haabede bare paa at komme hjem. Den foregaaende Dags aandelige og legemlige Anstrængelser havde gjort ham syg.

Nu peb da endelig Toget, og glad satte Viggo sig op i Waggonen sammen med Overbetjenten og to andre Betjente.

Det øvrige Selskab blev eskorteret af Soldater i tredie Klasse, og Viggo trak Vejret lettere; han havde gyst for at sidde i Coupé med James og Snobb. Viggo saa ud af Vinduet, da de kørte; han saa atter Vandposten med det hvide Porcelainsbæger; han saa de høje Popler rage op over Wynwoods Slotsbanke langt borte; han saa de dejlige Skove.

Han saa de høje Telegrafstænger, der ligesom store Lillieconvaller stode plantede paa Vejen, han saa Snorene imellem dem; Snorene, der hele Tiden snart sænkede sig, snart løftede sig, syntes han, og saa Maanen, den dejlige, dejlige stille Maane, den stod og lyste over det hele fredelige Billede.

Ja alt dette saae han, og dog kun som i Drømme, og som i Drømme hørte han Betjentenes Samtale, der drejede sig om ham og Falskmøntnerne.

Toget udstødte saa et forfærdeligt Hvin og susede ind under Perrontaget.

Viggo foer op af Søvne, han vidste ikke straks, hvor han var; han gned Øjnene.

»Hjemme,« aah, Gudskelov, nu kan jeg vel gaa hjem til Mo'er? og i sin Befippelse rakte han Betjentene Haanden, nikkede og sagde:

»Farvel og Tak for idag.«

»Vil den unge Herre ikke have, jeg henter en Cab?«

»Nej Tak! det behøves ikke, om ti Minutter er jeg hjemme.«

Døren blev lukket op, og ud foer Viggo, som om det var ham, der var tagen til Fange, ud foer han, borede sig gennem Mængden og stod kort efter ved sin Moders Dør.«

»Prægtig ung Fyr! ret en Gentleman bliver han, og saadan et Held og en Lykke, han har haft med sig.«

»Ja vel!« sagde Overbetjenten, »men I glemmer rent, at al det Held og al den Lykke har han sit store Mod og sin store Kærlighed at takke for.«

Nu kommer, hvad der maatte komme.

»Hvor Du er bleg, min Dreng, vil Du have Mad, er Du sulten?« spurgte Fru Stenberg og lod sin Haand glide hen ad sin kære Drengs Hoved.

»Nej, Moer, men allermest er jeg træt, og saa fryser jeg — nej, jeg mener, jeg er saa hed, og Blodet brænder og værker i alle mine Aarer.«

»Du er da vel ikke syg, min kære Dreng,« hendes Haand søgte Pulsen, jo, den jagede jo afsted, og Hænderne og Hovedet brændte; »aah, Gud, om Du bliver rigtig syg, Viggo, saa er det da for min Skyld.«

Hurtig kom han i Seng, og det lindede og kølede at lægge det trætte, hede Hoved paa den svale Lærredspude og at føle Moders bløde Haand hen over sit Haar.

Den svale Sommerluft strømmede ind af det aabentstaaende Vindue, jo det var henrivende dejligt, nu frygtede han intet mere.

Doktoren kom og erklærede, at Viggo fejlede ikke andet, end hvad der nødvendigvis maatte komme efter hele denne Episode.

»Ro og Stilhed og kun Moder og Pigen at tale med. Det kan blive Nervefeber, men vi haabe, at det kun bliver en otte Dages Hvile; det er jo en storartet Handling, han har foretaget sig for Deres Skyld, lille Frue.«

»Ja, han er velsignet, og Gud Herren har ogsaa lagt Velsignelse i hans Gerning ved at tage Lamheden fra mig.«

»Ja, saadanne Mirakler sker undertiden, lille Frue, og vi Læger gaar og haaber og stoler paa saadanne Hændelser; naa! sov nu vel, lille Frue, og tak Gud for den prægtige Gut, De har.«

Helten Viggo.

En Uge efter kom Viggo op, og da han første Gang sad ude i Haven i en Gyngestol henne under en udsprungen Syrenbusk, saa han til sin

Forbauselse, at der stod saa mange Drenge henne ved Havelaagen ud til Vejen, og længere ude paa Vejen stod der Skolepiger og saa ind paa ham, der nu var bleven deres »Helt«.

Fru Stenberg kom nu ud i Haven

»Se Viggo, disse Drenge har hver Dag hørt om, hvordan du havde det, og Blomster og Kager er der kommen til Dig, men Du fik intet af det altsammen.«

»Mo'er, det var kønt af mine Kammerater.«

Viggo drejede Hovedet om mod Havelaagen og nikkede ud til dem.

Saa kom en Kasket af, og saa en til, og lige med et bleve alle Kasketter svingede i Luften, og et højt Hurra! lød fra de flinke Drenge; saa stormede de af Sted i susende Fart.

Forhørene.

Sir Weenfred kom til Wynwood. Han boede hos Godsforvalteren, der var ude af sig selv af Glæde over, at hans elskede unge Herre atter var kommen tilbage til Fædrenegodset.

I Forhørene tilstod James Alt og pralede med sin Snuhed.

Saa fortalte han trodsigt om, hvordan han havde skræmmet Maleren, der begyndte at genere ham, fordi han kom hver Dag, og, som sagt, fordi den tossede Dreng var med.

Han var sjæleglad, fortalte han, den Dag de bar Maleren blødende og døende bort, og han erklærede raat, at han havde haabet paa, at Snobb skulde have drukket sig ihjel, og at han havde sat flere Flasker Vin frem med Villie; ellers vilde han selv »gjort det af med ham,« som han udtrykte sig, som var det den naturligste Ting paa Jorden. Kort sagt han pralede med sin Slethed og sin Klogskab.

Han forklarede, at han havde ladet Snobb hugge Huller op gennem Gulvet op i Kisten, og muret et Rør som en Skorsten op i Kisten, dels for at faa mere Luft ned, men hovedsagelig for at kunne lade Laagene klapre hver Mørkning.

At Sir Weenfred var sygelig nervøs og ængstelig over Broderens Død var jo naturligvis Hovedpunktet, hvorfor det hele lykkedes; hans Samvittighed lod ham jo høre og se Spøgelser allevegne dengang, og saa fulgte det ene med det Andet.

Slutning.

Da Sommersolen atter lyste og varmede Wynwoods gamle Mure da rykkede Stamherren efter tyve Aars Sorg og Bod, atter ind i det fædrene Slot.

Hustru og Børn fulgte med, Liv og Glæde og Lykke fulgte med dem, saa at Wynwoods Have og Skove nu genlød af muntre unge Stemmer, og Plænerne og Baadene i Aaen oplivedes af rosenrøde Damekjoler — store Straahatte og lysklædte Herreskikkelser.

Det var de Spøgelser der nu huserede paa »Wynwood«.

Viggo og hans Moder var stadige Gæster derude hver Sommerferie.

De bleve forkælede og forvænte derude af Sir Weenfred og hans hele Familie.

Viggo blev Kunstner ligesom Faderen; hans første Studierejse gjaldt Danmark; der i det lille hyggelige, maleriske Farum, slog han sig til Ro, der genfandt han alle de Punkter, som hans elskede Fader havde afbildet, der genfandt han den dybe Poesi, som hans Fader havde følt og udmalet for ham som Dreng, og der genfandt han Klokketaarnet, hvor den lille fattige Bondedreng var listet op i ved Midnat og havde skrabet Rust af Kirkeklokken til sin syge Moder.

Taarerne blændede hans Øjne, da han første Gang kom derop — hvor levende mindedes han nu Alt fra sin Barndom.

Snart kom Malerkassen, Stol og Studiekasse derop, og nu fængslede han Klokketaarnet paa Lærredet.

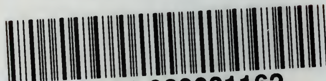
Hans første Billede paa Udstillingen i London forestillede en lille Dreng, der stod med Angsten malet i hvert Træk og skrabede Rust af en Kirkeklokke.

Det fulde Maanelys faldt ind over det blege, dejlige Barneansigt, det strejfede hver Bjælke, hver Spindelvæv og hvert Tougværk og Søm, saa at det var af stor Farve og Lysvirkning, men selve Billedet var gribende og rørende.

Men hjemme paa hans lille Moders Skrivebord, der stod en sleben Glasflaske med Glasprop, der er ombundet med et højrødt Baand.

En Seddel var klistret paa Flasken og bar den Indskrift:

»Gravrust«.

Tidligere er udkommet:

Fortællinger og Eventyr

af

Fru **Alfrida Baadsgaard,**

Blomstermalerinde.

Pris: 2 Kr.

Forfatterinden, den bekendte Blomstermalerinde, har en lykkelig Evne til at fange de Unges Øren og Hjerter i sine Smaafortællinger. Den samme Elskværdighed, som præger hendes Personlighed, kommer til Orde i hendes Arbejder. Fordringsløst og kønt, tendensløst og menneskelig, fortæller hun om Menneskers gode og svage Sider, om Livets underlige Tilskikkelser, som ofte faar et Udfald, man mindst havde ventet. Overalt er hendes Retfærdighedsfølelse fremherskende, og i Eventyrene aabenbarer hun en Fantasifylde, som er i Slægt med vore Eventyrdigteres bedste Traditioner. Ogsaa Voxne ville med Fornøjelse læse disse Fortællinger og Eventyr, hvor et varmt og rigt Kvindehjerte overalt gør sig gældende.

(Nationaltidende).

Emnerne til Fortællingerne ere hentede saavel fra Fantasiens Verden som fra det daglige Liv, og der er ved Fremstillingen stedse taget Hensyn til de unge Læseres Fatteevne og Forestillingskreds.

Gennemgaaende er der forenet pædagogisk Øjemed med det underholdende Moment, saa at Børnene kunne have baade Nytte og Fornøjelse af Læsningen, thi netop ved Lekture for Ungdommen gælder det, at Stoffet baade kan vække Interesse og tillige virke belærende.

Ved de foreliggende Fortællinger er det imidlertid lykkedes i usædvanlig Grad, hvilket ogsaa fremgaar af det smukke Forord, hvormed Provst Levinsen har givet Bogen sin Anbefaling.

Faas i alle Boglader.